

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№6 (165)
ЧЕРВЕНЬ
2018 РОКУ**

У СЕЛІ ТАРАСІВЦІ ОСВЯТИЛИ НОВУ ЦЕРКВУ ТА РЕАБЦЕНТР ДЛЯ БЕЗХАТЧЕНКІВ

Будівля реабілітаційного центру, який заснувала церква «Скинія» у селі Тарасівці під Києвом, виділяється з-поміж інших садиб хіба що невеличкою вивіскою на воротах. Тут у звичайному котеджі люди, які з різних обставин опинилися на вулиці, проходять перший етап соціальної реабілітації.

7 червня 2018 р. у центрі святкували особливу подію – освячення нової церкви. Координатор служіння, пресвітер церкви «Скинія», доктор богослов'я В'ячеслав Когут розповів, як працює центр. Безхатченки не просто приходять сюди «передихнути» – безплатно поїсти, помитися і перевдягнутися (хоча є й такі). Багато хто з них вирішує залишитися

на подальшу реабілітацію. Вони повертаються у соціум: йдуть на роботу, відновлюють сім'ї, починають служити іншим.

Побудували на пожертви

«На початку Бог дав нам можливість майже не брати коштів у церкви на це служіння. Знайшлися бізнесмени, які пожертвували на дерев'яний будиночок,

– розповідає В'ячеслав Когут. – Далі до роботи під'їжджали брати і сестри з Києва: хтось привіз піноблоки, хтось їх уклав, змурував фасад, інший зробив сходи, ще хтось подарував люстри...»

Служитель згадує, як одного разу брат зі США побачив інформацію про це служіння у Фейсбуку і передав в Україну кошти, які пішли на придбання котла для центру. Київська церква «Філадельфія» внесла свою лепту на придбання автобуса для обігріву та медичної допомоги безхатченкам. Багато вкладає у розвиток цього центру ГО «Україно, живи!», яку також заснували віруючі люди.

«Вокзал» і «Нічний дозор»

Реабцентр у Тарасівці отримав неофіційну назву «Вокзал». «Так назвали з двох причин. По-перше, тут проходить початковий етап реабілітації, на якому люди перебувають тиждень-два, а потім розподіляються в інші реабцентри – у Житомирській, Чернігівській, Одеській або Хмельницькій областях. А по-друге, саме на залізничному вокзалі, фактично, і почалося це служіння, – розповідає В'ячеслав Когут. – Люди, яким церква роздавала харчі і благовістила, почали проситися на реабілітацію. Потім, коли з'явився автобус із пунктом обігріву (просто знахідка в зимовий період!), ми

почали служити у підземних переходах на Бесарабці та майдані Незалежності, тож бажаючих потрапити на реабілітацію побільшало. Сьогодні в центрі перебувають від 12 до 15 чоловік – на стільки він і розрахований».

За словами служителя, те, що починалося як роздавання бутербродів, сьогодні виросло в доволі масштабне служіння – «Нічний дозор». Це і потужне молодіжне прославлення, і медична допомога, і харчування за принципом «перше, друге і компот».

Раціон для безхатченків постійно зростає. «Сестра з нашої церкви щонеділі випікає по сто кексів для «дозору». Є брат, котрий щоразу привозить хліб...» – продовжує служитель.

В'ячеслав багато і з захопленням розповідає про служіння безхатченкам та відкриття нових церков. Як відомо, на базі Української Церкви Християн Віри Євангельської діє проект «400 церков – за п'ять років» (до 2020 року). Освячення церкви в селі Тарасівці відбулося саме в рамках цього проекту.

«Грішників на усіх вистачить»

Привітати церкву та помолитися за її освячення приїхало чимало гостей. Зокрема, заступник старшого пресвітера Київського міського об'єднання церков

ХВЄ Сергій Вознюк сказав: «Я чув, що Бог творить тут чудо, хотів побачити і ось нарешті побачив. Зізнаюся, коли уперше почув, що «Скинія» відкрила нову церкву в Тарасівці, подумалося: навіщо? – там же є вже хороша церква... Та потім подумав, що грішників на всіх вистачить. Головне – бажання служити людям».

Пастор цієї згаданої Тарасівської церкви «Надія» Сергій Манелюк висловив щире готовність співпрацювати на Божій ниві. Він навів приклад Америки, де в містах можна зустріти до десятка церков на квартал.

Старший пастор центральної церкви «Скинія» в м. Києві Рустам Фатуллаєв представив ще одного гостя – першого заступника старшого єпископа братства, пастора Київської церкви «Філадельфія» Анатолія Козачка. В основу своєї проповіді Анатолій Миколайович поклав вірш із 41-го псалма Давида: «Блаженний, хто дбає про вбогого, в день нещастя Господь порятують його!». На прикладах із життя він переконував: служимо знедоленим, і Бог не залишиться в боргу.

Життя служителів реабцентрів – тому підтвердження. Та чи не найбільша радість для них – бачити відновлені долі людей, які ще вчора помирали у залежностях, а сьогодні радіють та славлять Бога.

chve.org.ua

ДРУЖИНА ТУРЧИНОВА РОЗКРИТИКУВАЛА МІНОСВІТІ ТА ЗАЯВИЛА, ЩО В УКРАЇНІ – «ГОМОДИКТАТУРА»

Дружина секретаря РНБО Анна Турчинова заявила, що в Україні гендер – це не відстоювання рівності прав чоловіка та жінки, а боротьба з гетеросексуальністю та створення нового типу людини, яка наділена свободою обирати та втілювати в життя свою сексуальну ідентичність незалежно від біологічної статі.

Про це вона написала у своєму блозі. «Маніпулюючи поняттям «свобода», представники цієї ідеології створили своє лобі в ООН та ЄС і почали наступ на традиційні цінності – духовність, сім'ю, повагу до літніх людей, роль батьків, розуміння своєї належності до статі, яка була від народження, роль чоловіка та жінки у суспільстві. Тобто того, що є визначальним у будь-якому не тільки демократичному, але і духовному суспільстві».

Більше того, вони чомусь вирішили, що мають абсолютне право вказувати усім іншим, як треба жити, як виховувати дітей і навіть які слова можна використовувати, а які – ні. Зауважу, що мова не йде про нецензурну лексику.

Але і це ще не все. Вони вирішили, що мають право займатися рецензуванням шкільних підручників, вносити правки та надавати поради, що треба змінити», – написала Анна Турчинова.

Дружина секретаря РНБО зауважила, що ті, хто проводив гендерну експертизу шкільних підручників, не мають належної освіти. «Є в нас така собі державна установа – Інститут модернізації змісту освіти,

яка, судячи з сайту, займається рецензуванням шкільних підручників. При цій установі працює антидискримінаційна комісія, яка і лобіює гендерну ідеологію. До її складу входить 21 особа. З них 12 осіб із науковими ступенями, а це – філологи, філософи. Як в них наукові праці – теж невідомо. Тут ви побачите і лаборантів, і вчителів якогось гендерного інформаційно-аналітичного центру «Крона», асистентку факультету соціології, благодійну організацію «Мережа», координатора від «Амнесті Інтернешнл» і завідувача бібліотеки. У мене питання: хто ці люди? Чому взагалі підручники мають проходити незрозумілу гендерну експертизу? Хто обирав цих людей і за яким принципом? І чи згодні батьки бути не батьками, а родичем №1 та родичем №2...»

... Гендерна ідеологія спрямована на ліквідацію класичної моделі сім'ї. Хто вирішив, що традиційні ролі жінки і чоловіка в сім'ї – це погано? В Україні швидкість населення скорочується катастрофічними темпами. За останніми даними, нас вже тільки 42 мільйони. Гендерна ідеологія руйнує сім'ю як оплот любові, безпеки, надійності, захисту, розуміння і духовного тепла. У країні, яка в прямому сенсі захищає свою територію, захищає своє право на існування, відстоює свою ідентичність, де на фронті гинуть чоловіки та жінки, – поширювати цю антинаукову ідеологію, яка призведе до вимирання – це просто злочин», – заявила дружина Турчинова.

Як писав «Вголос», антидискримінаційна експертиза знайшла в українських підручниках для школярів «гендерні стереотипи». Міноосвіти також забороняє називати українську мову «солов'їною», бо це – «дискримінація».

vgolos.com.ua.news

МИХАЙЛО ПАНОЧКО: «ЦЕЙ ГРІХ З БОЖОЮ ДОПОМОГОЮ МОЖЕ БУТИ ПОДОЛАНИЙ»

Поділяючи глибоку стурбованість українського суспільства новинами останніх тижнів про спроби насильницького нав'язування так званої гендерної ідеології, хочу наголосити наступне.

Українська Церква Християн Віри Євангельської незмінно зберігає позицію, викладену в «Декларації ВРЦіРО про негативне ставлення до явища гомосексуалізму та так званих одностатевих шлюбів». Впевнений, що цей гріх з Божою допомогою може бути подоланий. І першим кроком до цього має бути визнання неприродності й гріховності одностатевих

сексуальних відносин.

Пропаганда чужого для нашого народу стилю життя не лише ображає почуття багатьох віруючих людей. Це свідчить про зневагу українського народу, який веде війну проти агресора, втрачає своїх синів, плаче разом із вдовами та сиротами.

Напередодні святкування 1030-ліття хрещення Київської Русі-України ЛГБТ-рух кидає виклик здоровому глузду та Божому світопорядку – беззаконня претендує на статус закону. Нав'язування такої людиноненавистницької ідеології найменш захищеним українцям – дітям та підліткам викликає тривогу за наслідки та долю народу.

Нині, зважаючи на засилля негативної інформації, хочу наголосити на важливості праведного життя кожного

українського християнина. Багато хто згадує у ці дні стародавні міста Содом і Гоморру (Буття, 18). Брати і сестри, пам'ятаймо, що Бог шукав там і шукає в Україні праведних людей, які стали б стіною за своїх земляків!

Будьмо найкращим прикладом любові у подружжі та родині, дбаймо про сиріт та вдів, протистіймо всякій неправді та корупції, підтримуймо кожне добре починання, надихаючи та благословляючи один одного. Адже праведність піднімає народ (Пр. 14:43). І тоді побачимо нашу Україну благословенною та процвітаючою!

**З молитвою про вас
Михайло Паночко,
старший єпископ УЦХВЄ.
15 червня 2018 р.**

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ПЕРЕПИСУВАННЯ БІБЛІЇ

У рамках відзначення Року Божого Слова Українське Біблійне Товариство запрошує всіх охочих до участі в історичному заході – Всеукраїнському переписуванні Біблії.

Кожен може взяти участь у цій події, власноруч переписавши рядки з вічного Святого Письма в унікальну рукописну Біблію.

Переписування розпочалося 2 червня у Київському палаці спорту під час Національного Дня молитви за Україну. Перші сторінки Священної Книги записали глави та віряни різних конфесій. Після Києва акція продовжиться в

інших регіонах України.

Загалом очікується, що до створення рукописної Біблії долучаться понад 30 тисяч учасників з усіх куточків нашої країни. Заздалегідь підготовлені

аркуші, з яких згодом буде сформована книга, заповнюватимуться протягом року. Цей захід уже номіновано в Національний реєстр рекордів України.

Віriamo, що ця Книга стане чудовим нагадуванням для наших сучасників і майбутніх поколінь про необхідність об'єднання навколо Божого Слова як джерела сили та натхнення.

Під час акції також буде представлений загальноукраїнський благодійний проект «Слово любові для важкохворих дітей». Гасло цього проекту: «Один вірш – одна дитяча Біблія». Ми бажемо, щоб кожен переписаний вірш приніс благословення і виявив Божу любов одній дитині, що бореться із хворобою, у вигляді особливої, ілюстрованої дитячої Біблії.

ВРЦІРО НАДІСЛАЛА ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ГОЛОВІ СУСПІЛЬНОГО МОВЛЕННЯ

Чому Суспільне мовлення проігнорувало Всеукраїнську ходу на захист прав дітей та сімей 2 червня 2018 року за участю близько 10 тисяч киян та гостей міста? Це та низку інших актуальних питань ВРЦІРО озвучила у відкритому листі на ім'я голови правління Національного суспільного телебачення України Зураба Аласанії.

**Голові правління ПАТ «НСТУ»
пану Зурабу АЛАСАНІЇ
05.06.2018 р. № 72**

Шановний пане Зурабе!

Вистраждале в десятиліттях спроб і намагань різноманітних інституцій громадянського суспільства (у тому числі й його релігійної складової), Суспільне телерадіомовлення головним своїм призначенням мало б мати задоволення інформаційних потреб найбільших соціальних груп, служити громадськості і бути залежним від неї. Проте ми з жалем змушені констатувати, що програмна політика Суспільного мовника далеко не завжди відповідає суспільним сподіванням та поставленим завданням.

Ми з прикрістю спостерігаємо, що в українському інформаційному просторі сьогодні стала обділеною найбільша соціальна група України – віруючі люди. Вважаємо, що Суспільне телерадіомовлення зобов'язане забезпечувати інформаційні потреби цієї багатомільйонної

аудиторії. У соціологічному вимірі Україна – країна з найбільшою кількістю релігійних організацій на пострадянському просторі та в Європі. І ці громадяни є справними платниками податків до державного бюджету, з якого фінансується Суспільне мовлення. Що ж ми маємо – одну годину телеефіру на навколорелігійну тематику?

Суспільне телерадіомовлення передусім має утворити безпечний інформаційний простір, зорієнтований на формування світогляду з притаманними Україні та українцям цінностями сім'ї, добра, патріотизму, служіння одне одному, розбудови сильної та здорової держави. Що ж ми спостерігаємо насправді?

2 червня 2018 року біля 10 тисяч киян та гостей міста взяли участь у Всеукраїнській ході на захист прав дітей та сімей. Серед учасників Ходи можна було побачити батьків з дітьми різного віку у вишиванках, багатодітні сім'ї, представників громадських та благодійних організацій,

небайдужу молодь, духовенство різних конфесій, гостей з різних міст України. Ця подія була непересічною як чи не найбільша маніфестація останніх років, метою якої було привернення уваги суспільства та медіа до проблематики державної сімейної політики. Проте, на жаль, жодної згадки про цю подію в телеефірі та на інших інформаційних ресурсах Суспільного мовлення не було.

Можна зрозуміти і пробачити симптоматичну «сліпоту» олігархічних мас-медіа (за поодиноким винятком) на понад десятитисячну акцію не байдужих до майбутнього України віруючих людей в центрі столиці. Зрештою, Господь – Суддя їхніх клятвам в чесності і об'єктивності. Але таке свідоме замовчування не можна пробачити Суспільному мовнику, який закриває очі на такі суспільні акції на догоду чи то тимчасовій кон'юктурі, чи то диктатові нетрадиційної меншості.

Ми ще плекаємо надію, що Ви звернете на це увагу і докладете достатньо зусиль, щоб виправити цю ситуацію задля реалізації інтересів багатомільйонної аудиторії віруючих різних Церков і релігійних організацій, і нам не доведеться вдаватися до більш рішучих заходів задля захисту наших громадянських прав, зокрема на свободу вираження поглядів без жодної дискримінації, як це гарантує Конституція України та ч. 7 статті 5 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

З надією на порозуміння та громадянську злагоду задля кращого майбутнього за дорученням Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій і з належною повагою

**Єпископ Олександр Зан-Фабіан,
Головуючий у ВРЦІРО,
Глава Консисторії Закарпатської
Реформатської Церкви.**

СПРАВЖНІЙ СКАРБ

Добре серце – як сейф, скарбниця, де зберігаються цінні речі. Воно переповнене любов'ю, мудрістю, великодушністю, милосердям, щирістю, співчуттям та терпеливістю. «Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихого виносить лихе», – каже Біблія.

Ми створені за образом і подобою Божими, а Він усе творив Своїм Словом: всесвіт, природу, людину. Тому наші слова мають силу – як руйнівну, так і будівничу. «Смерть та життя у владі язика», – навчає нас Біблія. Тому перш ніж щось сказати, треба думати. Ми несемо життя, коли говоримо слова благословення, миру, радості, лагідності. Від чого ж залежить зміст наших слів? Від того, чим наповнене наше ество. Очі і вуха – це вікна нашого серця. Якщо ми будемо їх відкривати для всього Божого, то й самі такими станемо. І навпаки, серце наповнюватиметься злобою, якщо слухати і дивитися

щось негативне.

Важається, що ми не владні наказувати серцю. Але це хибна й небезпечна думка. Бог наділив нас здатністю володіти своїм серцем. Тому стерегти своє серце, пильнувати, що в нього впускаємо, під силу кожному. І як тільки ми приймаємо рішення бути відповідальними за вміст свого серця (це наша духовна спроможність дати відсіч, не впускати у свій розум всяку погань), то одразу з'являється мудрість і здатність відкривати скарбницю свого ества для доброго і тримати надійно закритою від злого, а також пильнувати, що виносимо з неї через свої двері-уста.

Мудрий Соломон каже, що життя походить саме з серця. Тому мати чисте і благородне серце – велике щастя. До таких людей Бог благоволить, тому вони ні в чому не мають нестачі. Серця таких людей – справжній скарб. Вони вільні від лукавих помислів, здатні бачити чинсь бід, горе, сіяти надію там, де розчарування і відчай, не тримати образ, бажати всім добра, тішитися радістю ближнього... Поряд з такими добре всім...

Олег Савчак.

Божі питання

На сторінках Біблії можна побачити три запитання, які люди ні задає Сам Господь.

«Де ти?»

Перше питання: «Де ти?» (Бут. 3:9). Обмануті змієм Адам і Єва скуштували заборонений плід, внаслідок чого в них увійшли гріх і смерть. Першими померли відносини з Богом та їхні взаємні стосунки. Вони почали ховатися від Бога, соромитися одне одного, зникла відкритість. Ця ситуація зберігається і сьогодні: не грішники шукають Бога, а Бог шукає їх. Лише Бог шукає людину, де б та не була. Лише Бог залишається поряд. Він завжди відкритий для нас. Бог хоче прийти і покрити наші гріхи. Він стукає у наші серця. Він послав на землю Свого Сина, щоб повернути людей до раю, з якого вони пішли.

У Біблії маса прикладів, коли люди щось шукали – і не знаходили, поки їх самих не знайшов Христос. Бог зве кожного. Незалежно від того, прийняли ми Христа чи ні, Він усім задає питання: «Де ви? Чим ви зайняті,

чим зайняті ваші думки?».

Ісус шукає не лише загублених у світі грішників, Він ходить по Церкві і бачить серце кожного, знає думки і бажання кожного.

«Чого ти тут?»

Бог звершив через пророка Іллію велике чудо. Він дав вогню на мокрі дрова жертівника, і здійнялося величезне полум'я, яке спалило цілопалення і все, що поруч. Народ у страхі покався, побачивши Божі чудеса, але цар Ахав не покався. Мало того, цариця Єзавель вирішила убити пророка.

Іллію охопив відчай, його очікування не виправдалися, він не бачив сенсу діяти далі, не хотів приймати таких обставин і втік. Під час своєї подорожі Ілля почув від Бога запитання: «Чого ти тут?» (1 Цар. 19:9). Навіщо ти сюди прийшов, для чого? Для тебе є інший план.

Інколи в житті складаються обставини, від яких хочеться втекти якомога далі. Ми робимо щось, але відповідь – депресія і розчарування. Причина в тому, що ми опинилися не на своєму місці. Треба перебувати там, де нас хоче бачити Бог.

«Чи любиш ти Мене?»

«Чи любиш ти Мене?» (Ів. 21:15-17) – ось третє питання Бога, звернене до людини. Цього разу – до майбутнього апостола Петра.

Кажучи «так», Петро вкладав у свою відповідь трохи інший зміст, ніж очікував Христос. Христос питав про іншу любов. Певного часу людська любов не дозволила Петру бути поряд з Христом, коли Того допитували і розпинали. Петро дивився здалеку. Тому Христос перепитав тричі, заохочуючи Петра добре подумати над своєю відповіддю, після чого той засмутився. Так, три рази він відкрісся від Ісуса, і біля хреста поряд з матір'ю Ісуса та Іваном його теж не було.

Ісус змусив його глибоко задуматися над цими речами. Це було питання викриття. Минув час, і Петро все зрозумів і навчився любити до кінця.

Ісус спитав це у Петра, запитує і в нас. На що ми готові заради Нього?

Де ти? Що ти тут робиш? Чи любиш ти Мене? Даймо Богові відповіді на ці питання...

Іван Сващенко.

ПАСТКА СПОКУСИ

Що таке «світ»? Це система мислення, тон якій задає сатана. Книга Об'явлення називає світ вавилонською блудницею, котра намагається нас потопити, спокусити. Багато хто впав на невидимому полі битви зі світом...

У давньогрецькій міфології є одна цікава історія з циклу пригод мандрівника Одиссея. Одного разу Одиссей на своєму кораблі мав пропливати повз острів, де сирени заманювали мандрівників чаруючим співом, проти якого ніхто не міг встояти, а потім убивали їх. Одиссей наказав морякам заткнути вуха воском, щоб не спокуситися, а себе звелів прив'язати до щогли, бо дуже хотів послухати. Якби в той момент, коли корабель проходив біля острова, Одиссея відв'язали, він обов'язково кинувся би вплав до того берега...

Ця історія гарно ілюструє наше ходіння біля плотських берегів. Усе, що ми бачимо у світі, – це пожадливість плоті, пожадливість очей та життєва пиха. Світ невтомно демонструє нам свої гріховні бажання, і якщо ми не пильнуватимемо, ці бажання мимоволі стануть нашими.

Бажання влади

Першим проявом прагнення до влади був момент, коли сатана сказав Адаму і Єві, що, скуштувавши плід, вони стануть, як боги. Уже тоді перші люди захопили незалежності, щоб ніхто не міг ними керувати.

Люди прагнуть влади і досі. Вони хочуть особисто приймати всі рішення, управляти своїм життям самі, без Бога, стати творінням, незалежним від Творця. Люди прагнуть жити своєю гордістю.

Коли Бог вибрав Саула царем і дав йому в руки скипетр, той просто сп'янів від влади, став одержимий нею. У результаті на кінець свого життя він ганявся за Давидом, який нібито хотів ту владу забрати, хоча насправді Давид того зовсім не бажав. Пізніше Саул намагався відновити відносини з Господом, але було пізно. Блудячи зі

світом, ми втрачаємо відносини з Богом.

Бажання багатства

Перед взяттям Єрихона Бог заборонив ізраїльтянам брати щось з трофеїв, проте в народі знайшлася людина, яка не втрималася і порушила Божий наказ. Любов до грошей виявилася настільки сильною, що людина переступила Божу заборону. Ахан приховав золото, срібло та одяг із залятого, у результаті чого Божий гнів впав на весь Ізраїль, загинули воїни. Кінець Ахана був сумним, народ каменував його разом з його сім'єю...

Світ диктує нам, що завдяки грошам можна досягнути чого завгодно, проте Бог дивиться на це інакше. У Своєму вченні Христос неодноразово порушував тему грошолюбства. Він чітко дав розуміти, що багатство часто стає перешкодою на шляху до Божого Царства, тому люди повинні навчитися правильно до нього ставитися.

Інтимні бажання

Попри всі досягнення Давида як царя та Божої людини, в його житті настав момент, коли він розславився і вчинив перелюб. Усі його воїни перебували на полі битви, а Давид відпочивав у царському палаці в Єрусалимі. Надвечір він вийшов на дах і побачив з висоти красуню, яка саме купалася. Для Давида прозвучав той нездоланий спів сирен, і він не встояв перед ним. Сила хотіла була надто сильною.

Давид, могутній воїн, котрий переміг Голіата, власну хіть перемогти не зміг. Схема гріха не змінилася: побачив і захотів. Сьогодні світ пропонує нам бачити і хотіти що завгодно і коли завгодно. Якщо ми не контролюємо цього, не заповнюємо розум Богом і Його Словом, то самі відкриваємо своє життя для блуду.

Тож бережімо свої очі, серце, думки, шлюб, відносини з Богом. Не захоплюймося вавилонською блудницею, яка подає свої принади у всіх можливих ракурсах. Замість бажання влади задовольняймося позицією, яку дав Господь. Замість бажання багатства будьмо задоволені тим, що маємо, – це теж дав Господь. Протиставивши гріху похоті, бережімо свої сім'ї. А Бог кожному з нас дасть все необхідне.

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

«І сказав Він до них: Так написано є, і так потрібно було постраждати Христові, і воскреснути з мертвих дня третього, і щоб у Ймення Його проповідувалось покаяння і прощення гріхів між народів усіх, від Єрусалиму почавши. А ви свідки того» (Лк. 24:46-48).

Хто такий свідок? Це той, хто бачив певну ситуацію: опинився на місці злочину, або на його очах трапилася аварія, або він був присутній під час підпису якогось важливого документа й може це підтвердити. Свідок – це очевидець.

Що потрібно від свідка? Максимально просто й неупереджено, нічого не додаючи і не віднімаючи, розповісти, як усе було. Щодо нас, то ми свідки того, що Бог живий, що Ісус Христос помер, але воскрес і є діючою силою на землі, впливаючи на людські долі.

Якось під час уроку фізкультури на стадіоні шкільний охоронець вдарив мого однокласника. Звичайно, хлопець теж був певною мірою винний. Закінчилося тим, що нас, як очевидців, змусили писати пояснювальні записки, а в результаті охоронця звільнили з роботи. І не скажеш, що не було за що, та й ми ніби не збрехали. Але, як ви думаєте, чи були ми об'єктивними, описуючи ситуацію? Звичайно, не зовсім, адже кожен вигорджував друга.

Ми, люди, – суб'єктивні, упереджені істоти. Тому розповідаючи про щось, часто керуємося власними, іноді навіть не до кінця усвідомленими мотивами та емоціями. І буває важко не прикрасити історію або про щось змовчати.

То що, де й коли варто говорити.

Що?

Про що ми свідчимо? Основне у свідченні – те, як Бог змінив наше мислення, чому і як ми вирішили йти за Богом. А решта – був я «культурним грішником» чи злодієм у законі, пропащим наркоманом чи невинним «девеєрвцем» – другорядне. Основна ціль – донести відкриття про Бога, Який спасає й змінює життя, а не вразити слухачів гостросюжетним оповіданням про карколомні злети й падіння. Наша історія – просто ще одна ілюстрація Божої спасительної благодаті в людських долях. Головний персонаж свідчення – Бог.

Звичайно, свідчення має свій сюжет, перипетії – усе на своєму місці. Але! Кожна згадана деталь повинна бути ще одним камінчиком у загальній будові, а не окремим, не пов'язаним із основною історією «ліричним відступом». Будь-який компонент розповіді має бути виправданим, давати якийсь урок, висновок, а не вживатися ради «красного слівця» чи емоційної напруги. Хіба потрібні Богові наші спец ефекти? Основний результат Його дії в нас – змінене життя. Це наш основний аргумент.

Не менш важливо використовувати у свідченні конкретні адекватні факти саме з власного життя. По-перше, переказування чужих історій рідко буває сильним і правдоподібним (хіба що розповідаєш про близьку людину, яку сам добре знаєш). Коли розказуєш те, що сам пережив, – це завжди актуально, це важко заперечити, хіба що слухачам доведеться називати вас брехуном.

По-друге, мабуть, зайве нагадувати, що ті історії, які часто кочують із чата в чат, а потім із вуст в уста, бувають вигаданими або, що ще гірше, – нереальними. Півбіді, коли розказують таку історію як притчу. Але одного разу я був свідком, як на євангелізаційному дитячому заході сестра переказувала фантастичну історію як реальну (вона саме гуляла по Інтернету): одному віруючому хлопцю в армії начальник дав ключі й попросив переставити автомобіль із місця

на місце. Нічого не підозрюючи, юнак виконав наказ, а вийшовши з машини, побачив, як усі вражено дивляться на нього. Виявляється, бажаючи познущатися з хлопця, з машини виїхали двигун. Цілком імовірно, що в основі історії були правдиві факти, які, передаючись, обростили додатковими деталями.

А ось свідчення з набагато гіршими наслідками. На міському майдані проводили євангелізацію. Проповідник із повною серйозністю «свідчив», як одна дівчина пила воду з болота й непомітно для себе проковтнула маленьку змію. Та змія розрослася в неї в шлунку, і зрештою робили операцію, щоб її видалити. Брат так проводив аналогію з гріхом – спочатку він маленький і непомітний, а потім виростає й може призвести до смерті.

Інший служитель у цей час стояв на майдані поряд із працівниками санстанції, і йому довелося почути їхню думку про інтелектуальний рівень проповідника. Знову ж таки, не здивуюся, якщо в оригіналі йшлося не про змію, а про якогось паразита, що, погодьтеся, кардинально міняє справу.

Можна згадувати ще багато таких прикладів, хоч би отой класичний – про хлопчика, в якого в першому варіанті «свідчення» відірзали руки, а в другому – ноги, а люди, почувши ту саму історію з різними деталями, сприйняли християн за обманщиків...

Отже, завжди краще й сильніше прозвучить, можливо, не така яскрава, але своя розповідь.

І ще одна заувага. Напевно, до найчастіших помилок тих, хто свідчить, я б зарахував і надмірну ідеалізацію християнського життя: «Бог мене й від того звільнив, і від того зберіг! Приходьте до Бога, Бог від усього зцілить, із неба на вас посиплється долари, і взагалі ви будете жити, як в раю!».

По-перше, Бог не завжди зціляє й не все дає. Це реальність. А по-друге, не раз, слухаючи свідчення, у якому «Бог все дав», мені хотілося запитати: а якби Бог не захистив, допустив страждання, ти став би Йому служити з таким же запалом? Чи твоя віра закінчиться в той день, коли Бог чогось не дасть? Що сильніше: вірити Богу, Який благословляє, чи вірити попри те, що Бог не дав бажаного?

Де?

Кожного разу, коли доводиться свідчити, я запитую: де і хто мене слухатиме? Відповідно до цього обираю один із напрямків, який буде доречний і актуальний

саме там.

Нещодавно на нашому богослужінні свідчив колишній в'язень. У його історії були і залита кров'ю камера, і перепрошу, кишки, які повилазили з черева... Те, що доречне в особистій розмові або на євангелізації в тюрмі, може бути зовсім недоречним у церкві або на міській площі. Тому варто враховувати, яка аудиторія слухає і які деталі можна собі дозволити в цьому конкретному випадку. Зрозуміло, що цікаві подробиці допомагають тримати увагу слухачів, але зловживати ними не варто.

Для алкоголіка свідчення людини, яка кинула пити, може стати справжньою надією: якщо Бог допоміг йому, то й мені допоможе. Для людини, яка ніколи не пила або вживає помірно, це буде зовсім незрозуміло й неактуально. Тому, можливо, доречніше зробити наголос, наприклад, на тому, що Бог допоміг відновити сімейні стосунки, адже це зрозуміло й потрібно для всіх.

Та й взагалі, одна з ключових речей, яку варто пам'ятати під час свідчення, – це скромність. Вам доводилося чути, як розповідають про себе колишні кримінальні авторитети? Слухавш і думавш: а вони точно колишні? Можна ще зрозуміти, коли видатний учений чи митець хвалиться, що йому сам Брежнев руку потискав (правда, це вельми сумнівне досягнення). А от чим хвалиться людина, яка все своє життя кололася, утратила сім'ю та й сама ледве жила лишилася? Ще гірше – коли колишній алкоголік, рівняючи всіх до себе, починає звисока повчати інших.

Можливо, свідчення, як Бог вас зберіг в аварії, буде недоречним для людей, в яких в аварії загинув родич. Так само, як пісня «Я дякую Тобі, мій Боже, за руки (ноги, очі і т. д.)» не дуже підходить, щоб її співати інвалідам. А на євангелізації для бездомних, напевно, не варто розповідати, яку вам Бог послав круту машину. На похороні потрібна вітха, на весіллі – веселощі. Тож уважаймо на те, де ми перебуваємо, і не говоримо на весіллі про смерть.

Коли?

Запитання про те, коли можна починати свідчити, на перший погляд, недоречне. Адже що може завадити навіть новонаверненій людині ділитися радістю отриманого спасіння, зцілення й такого іншого?

Уявімо дві реальні ситуації. Перша: людина, яка щойно прийшла з місця

позбавлення волі та ледве позбулася наркотичної залежності, свідчить, як «Бог її знайшов, вивів, звільнив».

Друга ситуація: про те саме розповідає людина, яка вже 10 років «у Господі», має успішну роботу, гарну сім'ю. Кому з них ви більше повірите?

Недавно я слухав представника першої категорії, як він то приходив, то відходив від Бога, то кався, то знов падав у гріх. Чоловік захоплено свідчив, як укотре його привезли в реабілітаційний центр, і Бог так торкнувся серця, і так захотілося йти за Богом! Але... Ще були вагання, ще не було впевненості – і знову падіння... Після цього свідчення в мене залишилася чітка думка: якщо людина щоразу так захоплено приймає Бога й так легко відходила, то яка гарантія, що ось це свідчення за кафедрою – не один із тих самих злетів перед падінням?

Отже, відповідь на запитання: «Коли?» я б дав таку: тоді, коли ти твердо станиш на ноги в тій сфері, про яку свідчиш.

У багатьох церквах людей вчать дуже стримано розповідати про наркоманське чи то в'язничне минуле. Чому? Тому що це нікому не на користь. Близькі й друзі колишніх залежних і так знають, з якого болота їх підняв Бог. А для інших людей – це зайвий привід сказати: «А, це ж секта тільки для алкоголіків і наркоманів». Та й для самих новонавернених це не найкраща характеристика, адже до «колишніх» часто ставляться з недовірою. Тому таким людям краще свідчити про теперішнє, ніж про минуле.

Доречі, зауважу: чомусь і на церковних, і на євангелізаційних богослужіннях здебільшого чути свідчення алко-, наркозалежних і т. ін. Не дивно, що в слухачів формується уявлення про церкву як про останній притулок саме для таких осіб.

Чому так рідко свідчать прості люди – ті, які ніколи не були на дні? Чому не свідчить інтелігенція – ті, які прийшли до Бога, не рятуючись від проблем і хвороб, а будучи успішними, здоровими, маючи високий статус у суспільстві?

А як щодо тих, які народилися в християнських сім'ях і змалку були навчені біблійних істин? Хіба не мало б їхнє свідчення бути навіть сильнішим за свідчення тих, хто піднявся з дна? Адже бути збереженим краще, ніж бути піднятим!

Не варто думати, що історії людей, які не містять карколомних злетів і падінь, менш цікаві або переконливі. Якраз навпаки! Бо ж і вони мали внутрішні переживання, напружені пошуки, переломні

моменти. І з їхнього життя, зміненого Богом, можна взяти сильні уроки та висновки.

Сила своєчасного свідчення

Чи справді свідчення може бути несвоєчасним? Апостол Павло каже: «Проповідуй Слово, допомагайся вчасно-невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:2). Але Ісус Христос одному каже: «Іди до дому свого, до своїх, і їм розповіж, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!» (Мр. 5:19), а іншому: «Гляди, не оповідай нічого нікому. Але йди, покажися священикові, і принеси за своє очищення, що Мойсей заповів, їм на свідцтво» (Мр. 1:44).

Отже, кожна ситуація – унікальна, потребує індивідуального підходу й Божого керівництва.

Погляньмо, як свідчили про Ісуса Христа деякі персонажі Нового Заповіту й простежимо, яких принципів у своїй розповіді вони дотримувалися.

Перший свідок, якого ми зустрічаємо на зламі Старого й Нового Заповітів, – Іван Хреститель: «А це ось свідцтво Іванове, як юдеї послали були з Єрусалиму священиків та Левитів, щоб спитали його: Хто ти такий? І він визнав, і не зрікся, а визнав: Я не Христос. І запитали його: А хто ж? Чи Ілля? І відказує: Ні! Чи пророк? І дав відповідь: Ні! Сказали ж йому: Хто ж ти такий? щоб дати відповідь тим, хто послав нас. Що ти кажеш про себе самого? Відказав: Я голос того, хто кличе: В пустині рівняйте дорогу Господню, як Ісаія пророк заповів» (Ів. 1:19-23).

Іван чітко каже, ким він не є, випереджуючи можливе неправильне розуміння. Він остерігається приписувати собі зайву славу, називаючи себе просто «голосом» – тим, хто лише готує дорогу для головного персонажа свого свідчення – Ісуса Христа.

«І свідчив Іван, промовляючи: Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому» (Ів. 1:32). Іван розповідає тільки про те, що він бачив під час своєї особистої зустрічі з Ісусом.

Зі свідчення Самого Ісуса Христа ми можемо отримати ще один урок – наше свідчення на словах нічого не варте без свідчення ділами: «Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті справи, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, ті справи, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мене послав!» (Ів. 5:36).

А ось ілюстрація того, який ефект може мати свідчення людини, чие життя й мислення кардинально змінив Ісус: «З того ж міста багато хто із самарян в Нього вірували через слово жінки, що свідчила: Він сказав мені все, що я вчинила була!» (Ів. 4:39).

Перший християнський мученик – Степан, якого Павло називає «свідком» (Дії 22:20), нагадує нам, що за своє свідчення іноді доводиться платити життям.

А на прикладі благовісту Павла, який свідчив і юдеям, і язичникам, можна скласти цілий посібник про те, що, де і коли варто говорити.

Останній свідок – автор Євангелія та книги Об'явлення Іван Зеведеїв: «І самовидець засвідчив, і правдиве свідцтво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви» (Ів. 19:35). Він знову ж таки застерігає – не додавати й не віднімати від побаченого й почутого.

Саме завдяки безкомпромісному свідченню перших християн вчення Ісуса тепер поширене по всій землі. Тому, без сумніву, силу особистого свідчення важко переоцінити. Естафета передана нам. Кожен, хто зустрівся з живим Богом, став Його свідком: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Дмитро Довбуш.
«Благовісник», 1, 2017.

ВЧЕНІ ТА ОКУЛЬТИЗМ

Рік 1981. У напівтемній кімнаті в глибокому кріслі нерухомо сидить бабуся. У квартирі тиша – дорослі на роботі, діти в школі. Слабкий зір не дозволяє читати, паралізовані ноги не дозволяють ходити. Можна лише згадувати й молитися.

Як завжди, о 14-й дня чути, як відмикаються двері, і за кілька хвилин до кімнати входить онук-шестикласник. Сьогодні він явно в поганому настрої. Кинувши погляд на пошарпаний томик Євангелія на тумбочці, гнівно вимовляє: «Через таких, як ти, Джордано Бруно спалили!».

І, витягнувши з портфеля підручник з історії, тисне пальцем у малюнок, на якому зображений красивий юнак у світлому одязі, з тонким профілем і злегка кучерявим волоссям – чистий ангел...

Хто з нас не пам'ятає зворушливо-трагічну історію мученика науки, одного з піонерів астрономії Джордано Бруно – католицького монаха-домініканця, що повстав проти церковних мракобісів, безстрашно захищав науку в особі Галілея, котрий не побоявся кинути виклик всесильній інквізиції – цьому кошмару середньовічної Європи?! Усі пам'ятають, але не всі знають, що не був Бруно ні астрономом, ні поборником передових відкриттів, та й ученим, взагалі-то, не був. А ось противником Церкви був, саме Церкви – з великої літери.

У 1889 році на площі в Римі був споруджений пам'ятник «борцєві за наукову істину». Відкриття було урочистим: великий натовп людей тримав у руках більше сотні прапорів найвідоміших масонських лож і радо вітав кам'яну фігуру на постаменті. Чому? Та тому, що цього дня вшановували не «прихильника передових наукових поглядів», а окультиста й адепта єгипетського таємного вчення герметизму.

Джордано Бруно був пантеїстом, магом-практиком і торговцем астрологічними амулетами. Сучасники неодноразово свідчили про його богохульні висловлювання. А монархи використовували його як шпигуна: французький король-католик – проти протестантів, англійська королева-протестантка – проти католиків. А сам Бруно використовував релігійні протиріччя проти християнства. Не випадково католицька Церква відмовилася від перегляду судової справи проти нього, на відміну від справ Галілея і Коперника.

Знайомство з «новою» біографією жертви інквізиції змусило поцікавитися, як посуваються духовні справи у справжніх учених. Результат був просто приголомшливим. Багато мужів науки не тільки не протистояли забобонам, але навпаки – були активними членами різних таємних товариств або окультистами-одинаками, котрі із завзяттям, гідним кращого застосування, шукали двері в «інші світи».

Наприклад, швейцарський психіатр Карл Густав Юнг, засновник аналітичної психології, був окультистом практично з дитинства: його батьки викликали духів померлих мало не кожну вільну хвилину. Тому й сам Юнг то зустрічав на порозі свого

будинку мертвих хрестоносців, то важливий дух дзвонив у дзвінок, то «крилатий Филімон» (дух-наставник) відповідав на його запитання високим жіночим голосом.

Цікаве енциклопедичне пояснення з приводу взаємин окультизму та психології: «Окультні феномени суперечать сучасній науковій картині світу й не визнаються сучасною наукою. У науках, що поєднують суб'єктивне й об'єктивне пізнання (наприклад, психологія), окультний підхід використовується...» Ось такий «науковий зигзаг»: окультизм науці суперечить, але в деяких науках використовується! Біологи, фізіологи й медики теж прагнуть проникнути за межі фізичного світу. Так, Нобелівський лауреат французький фізіолог Шарль Ріше більше 30 років вивчав гіпноз і феномен ясновидіння. А американський психіатр Тітус Булл лікував пацієнтів за допомогою спиритичних сеансів, оскільки вважав, що причиною багатьох захворювань є духи, що оселилися в людині (взагалі-то, він правильно міркував, однак методи були не ті).

Канадський хірург Томас Гамільтон разом із дружиною активно займався крутінням столів, викликаючи померлих знаменитостей і фотографуючись із ними на пам'ять.

Чезаре Ломброзо, відомий італійський криміналіст, украй скептично ставився до медіумів і їхніх практик, проте, ознайомившись із ними ближче, став одним з найбільш відданих їхніх послідовників.

Величезний внесок у науку і окультизм вніс англійський хімік і фізик Вільям Крукс. Настільки величезний, що його ім'я досі з трепетним придихом вимовляють усі, хто присвятив себе таємним знанням. У науковому світі Крукс відомий відкриттям талію, ще він виявив гелій у лабораторних умовах, досліджував електричну провідність у газів, винайшов радіометр, вів дослідження в галузі спектроскопії.

Будучи президентом Лондонського королівського товариства, володарем багатьох нагород за внесок у науку, отримавши лицарське звання від королеви Вікторії, він кілька років очолював Товариство психічних досліджень. Спочатку його інтерес був суто науковим: Крукс хотів розібратися в паранормальних явищах. Однак незабаром він почав бачити примарні фігури, чути потойбічні голоси, читати написи, що невідомо звідки з'являлися. Переконавшись, що його авторитет як ученого незаперечний, він відкрито оголосив себе спиритуалістом. У своєму щоденнику він записав: «Неллі і я спілкувалися з нашими покійними друзями, і коли пробіло північ, друзі побажали нам щасливого Нового року».

Є серед учених, які виявляли активний інтерес в галузі окультизму, і такі імена, при згадці про яких у кожного атеїста серце зайде. Наприклад, П'єр і Марія Кюрі, славнозвісні французькі вчені-фізики, дослідники радіоактивності (їм належить честь відкриття радію і полонію), Нобелівські лауреати з фізики (а Марія – ще й з хімії).

Спочатку вони вважали спиритичні явища чистої води шарлатанством, а потім переконалися в реальності сил, що стоять за столкрутінням, і брали участь у таких сеансах. Та що там говорити, якщо, за свідченням племінниці Альберта Ейнштейна, в останнього на робочому столі завжди лежала «Таємна доктрина» Олени Блаватської!

А знаменитий фізик Томас Едісон – винахідник, володар більше чотирьох тисяч патентів у багатьох країнах світу, почесний іноземний член Академії наук СРСР, володар численних нагород, які присуджуються у сфері винаходів (у тому числі й вищої нагороди США – Золотої медалі Конгресу), працював не тільки над електричною лампою, фонографом (приладом для запису й відтворення звуків), телеграфом, телефоном і кіноапаратурою. Він був

упевнений, що можна налагодити зв'язок із померлими, для чого старанно розробляв так званий «духофон» – прилад, за допомогою якого сподівався встановити зв'язок із тими, хто перейшов за смертну межу. Едісон домовився зі своїм колегою Вільямом Динвідді, що той, хто першим із них помре, поспрається дати про себе знати. Щоправда, експеримент не вдався: Едісон так і не почув голос друга, який помер першим.

Зовсім демонічною фігурою постає конструктор ракет, творець американської космічної програми, співробітник Каліфорнійського технологічного інституту Джек Парсонс. Він винайшов двигун на реактивній тязі, зробив величезний внесок у створення твердого ракетного палива. А ще він був сатаністом і послідовником сумнозвісного Алістера Кроулі.

Не оминуло захоплення спиритизмом і російських учених. Так, відомий хімік, творець теорії хімічної будови, засновник найбільшої школи органічної хімії Олександр Бутлеров не тільки досліджував будову органічних сполук і розподіл зв'язків між атомами, але й написав такі «наукові» праці, як «Післясмертний стан людини за езотеричним ученням», «Дещо про медіумізм», «Життя після смерті» і багато інших такого роду «досліджень». Інтерес до окультизму з роками лише посилювався. Він одружився з сестрою Олександра Аксакова (публіциста й перекладача, а за сумісництвом – спиритиста), і сімейні узи тільки зміцнили зв'язок зі світом духів. У квартирі хіміка самі собою рухалися предмети, піднімалися столи, самі знімалися й одягалися персні. До самої смерті Бутлеров виступав у друкованих виданнях на захист медіумів, а самі медіуми завжди знаходили в його будинку привітний прийом.

Інший відомий російський учений – зоолог і письменник, член-кореспондент Петербурзької академії наук Микола Вагнер вивчав фауну безхребетних у Білому морі, ентомологію, а також був одним із головних пропагандистів спиритизму в Росії.

Майже у всіх вчених початкові дослідження з потойбічними силами починалися з чисто наукового інтересу. Допитливі дослідники бажали за допомогою сучасної науки проникнути в таємниці світобудови. Вони мали намір дати пояснення паранормальним явищам за допомогою фізичних законів і викрити шахраїв, яких у цій сфері завжди було більш ніж достатньо. Вони наївно вірили, що можна вступити в контакт із духовним світом і залишитися вільними від нього. Не вдалося...

Мені завжди здавалося, що гуманітарії більше схильні до пошуків потойбічного, тому серед людей творчих професій так багато містиків. Художник і поет ловлять таємничі миті натхнення. Історик бачить низку збігів (чи випадкових?), які привели до поворотного моменту в розвитку суспільства. Письменник, занурюючись у вигадані світи, насилу відокремлює їх від реальності.

Але фізики, хіміки, біологи, інженери – технарі. Вони стоять на твердому ґрунті наукових переконань і не марять «парфумами й туманами». Та ні! У розглянутому й досліджуваному фізичному світі вони відчувають іншу реальність і йдуть до її пізнання, покладаючись на розум людський і створений ним прилади. При цьому вважають себе розумнішими за Біблію. Тому й бачать у підсумку столи, що обертаються, шафи, що літають, і «загадкові» плями на фотоплівці.

Н. О.

ТОРЖЕСТВО ПЕРЕМОГИ

Упродовж існування людини диявол завжди протистояв Богові й усім, хто вірить у Нього. Якщо Богові властиві такі риси, як любов, добро, життя, турбота, то напаміть дияволу – ненависть, зло, смерть. Причому це ще далеко не всі якості сатани, спрямовані проти людства. І якщо невіруюча людина належить сатані, то віруючий, навпаки, для нього – ворог.

Як і на будь-якій війні, тут є своя стратегія ведення боротьби. І ця боротьба не на життя, а на смерть.

По-перше, сатана, будує свою стратегію на страху: «І я побоявся, пішов і таланта твого сховав у землю» (Мт. 25:25). Страх завжди веде до рішень і вчинків,

які мають негативні наслідки. Недарма Боже Слово говорить: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму».

Страх тримає людину в певному полоні. Це життя в рабстві, у полоні думок, подій, обставин. Пригадую, коли в нас народилася донька, ми запросили сусіда в гості і запропонували подивитися на новонароджену, на що він з острахом відповів: «Та ви що – можна ж наврочити!».

Якщо для вас такого роду страхи не актуальні, ворог випробує іншу тактику. У 1997 році, коли Бог дуже явно закликав мене на служіння на Чукотку, у мене були свої страхи: де взяти фінанси, як ми впораємося на незнайомому місці, як зреагують батьки тощо... Пам'ятаю, я вийшов на вулицю, підвів очі до неба й довго молився, щоб Бог допоміг пройти цю долину випробувань.

Того вечора один з пасторів нашого міста приїшов до моїх батьків, щоб переконати їх не відпускати мене на місію. Аргументи були різні: «А раптом

у нього нічого не вийде, він ще такий молодий, це мода, а не покликання». І, так налаштувавшись, батьки просто не хотіли відпускати мене. Уперше я відчув, що таке духовна боротьба. Але того зоряного вечора Бог ясно сказав: «Я з тобою». А мені більше нічого й не треба було. Потім були труднощі з пропусками й грошіма на квиток, багато всього іншого. Але це вже було питання довіри Богові, але ніяк не проблема.

Духовні битви – частина життя християн. Ми часто думаємо, що відсутність проблем – показник благословення. Але це не так. Ми на території воюю. Недарма Христос сказав: «Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить». Гарний спосіб перевірки, чи не так? Чи ненавидить тебе світ? Чи відчуваєш ти протистояння й духовні атаки?

Як і у всякій війні, у духовній війні є передова. Якщо людина перебуває «в тилу» великих церков,

друзів-християн, у спілкуванні з ними, – усе доволі спокійно. Але на місіонерських ланах і там, де ми ділимося Благою Звісткою, завжди тривожно й напружено.

У мене в таких битвах було чимало поразок. Але коли ми з постом і молитовно готувалися до евангелізації або поїздки по бригадах оленярів, незважаючи на певні фізичні навантаження й складності, у духовному плані ми здобували перемоги: люди віддавали серця Богові.

Коли церква молиться, то заступницька молитва зрушує з мертвої точки непохитну, як виглядає на перший погляд, позицію чиновників (наприклад, не давати нам приміщення для свят). У такому протистоянні близькість із Богом і молитовна підтримка мають ключове значення.

Наша перемога залежить не від нас, наша перемога – у Богові. І чим ближче ми до Нього, тим частіше дякуємо за торжество перемоги!

В'ячеслав Гринь.

Михайло Зозулін
Августина Зозуліна

МОЛИТВА МАТЕРІ

Ще вчора він був багатим і щасливим. Мав прекрасну сім'ю – дружину, доньку й сина. У нього були чудова трикімнатна квартира й авто найновішої марки. Жили вони в одному з найбільших і найкрасивіших міст країни. Маючи достаток у всьому, сім'я розкошувала, і, здавалося, щастю не буде кінця. Проте його серце, не зазнавши жодних нестатків чи горя, було холодне й черстве.

Розкоші сприяють розвиткові пихи і гордошці. У їхньому домі завжди було багато гостей, життя видавалося йому суцільним святом. Двері були відчинені для всіх, окрім найдорожчої у світі людини – його матері.

Два роки тому він успішно захистив дисертацію і став доктором фізико-математичних наук. Дружина також посідала неабияке місце в суспільстві. Не за горами був день, коли донька і син мали знайти своє місце в житті. Отже, майбутнє всієї сім'ї видавалося забезпеченим і безмарним.

Та раптом це оповите рожевим серпанком планів і мрій майбутнє відкрилося чорним покривалом жалоби, скорботи і сердечної туги.

Іван Максимович, до болю стиснувши зуби, лежав на лікарняному ліжку. Після дорожньої катастрофи він став калікою без обох ніг і правої руки. У цей момент йому хотілося лише одного – померти. Але він жив. По щоках котилися сльози.

Відчинилися двері, увійшла висока струнка медсестра Галя – розносила термометри. Біля ліжка Івана Максимовича дівчина затрималася і лагідно запитала:

– Іване Максимовичу, що це ви плачете?

– Та ось, Галино, згадав рожеве минуле та уявив страшне майбутнє.

– Не треба, не впадайте у відчай! Яким би важким не здавалося життя, завжди знайдеться вихід зі скрути. І у вас так буде. Ви ще знайдете своє місце

в житті. Адже, слава Богові, голову не пошкоджено. А в ній – розум, знання, які можуть послужити суспільству.

– Це так, Галино, дякую на доброму слові. Але тобі ніколи не зрозуміти мого теперішнього стану. Мого тіла не відновити: ані ніг, ані руки. Тут потрібна якась неймовірна творча сила, котра повернула б життя в це тіло. Та й це ще не все! Потрібна сила, яка б відновила мою душу, дала мені надію і мир. Ні! Тобі цього не зрозуміти.

У палаті запала тиша. Галя не знала, що на це відповісти. Іван Максимович першим порушив тишу:

– Галино, чи не приходили дружина й діти вчора?

– Приходили. Ви саме спали, і вони не хотіли вас турбувати.

– Якщо сьогодні прийдуть, розбуди мене або нехай почекають.

– Гаразд. Галя вийшла в коридор і, сівши за

стіл, задумалася. Учора приходила дружина Івана Максимовича і розмовляла з хірургом саме в той момент, коли Галя зайшла до нього по справі. Вона й зараз виразно чує слова, які були вимовлені повільно, зі сльозами:

– Андрію Михайловичу, зрозумійте мене. Я не можу взяти його додому. Я працюю з ранку й до ночі. Удома цілий день нікого немає. Крім того, я навіть не знаю, що з ним робити. За шість місяців я все обмірковувала: ми мусимо розлучитися. Мені бридко навіть сидіти біля нього... Я не можу. Діти також проти того, щоб він у такому стані жив з нами. Він буде для всіх нас тягарем...

– Шкода, звичайно, що вашої любові вистачило лише на ясні дні спільного життя і що вона за першого життєвого випробування минула. Мені дуже шкода вашого чоловіка. Якщо ви його покинете, він може померти.

– Розлучення – найкращий вихід для

всіх нас. Ви мене не розумієте, осуджуєте, але я інакше не можу.

– Але що робити, як йому повідомити?

– Поки що нічого не кажіть. Хай ще місяць полежить, і тоді вирішимо. А знаєте, що мені спало на думку? У нього є мати. Вона самотня. Гадаю, вона не відмовиться доглядати сина. В останні дні свого життя вона з любов'ю і ласкою піклуватиметься про нього. Адже вона – його мати.

– Гаразд, ідіть і вирішуйте, тільки не забувайте, що життя прожити – не поле перейти. Воно непередбачуване і хай би не повернулося проти вас.

Досить холодно хірург попрощався з жінкою і, повернувшись до Галі, продовжив, коли за відвідувачкою зачинилися двері:

– Це так жахливо! Як йому про це сказати?! Галино, ви чергуєте вдень, тому прошу вас, стежте, аби листи або ці небажані домочадці не приходили до нього без вашого дозволу.

– Я вас зрозуміла, – відповіла Галя і з важким серцем вийшла.

Тепер вона пригадала цю розмову, і їй стало дуже важко. «Як це Іван Максимович сказав сьогодні вранці? – намагалася згадати вона... – «Дружина і діти приходили учора?». Вона відповіла, що приходили. Але не могла сказати, з якою метою, бо не хотіла завдати йому болю. «А потім що він ще сказав? – «Якщо сьогодні прийдуть, розбудіть мене, або нехай почекають».

«Як жахливо, адже вони, напевно, більше ніколи не прийдуть», – подумала Галина.

Вона підхопилася й пішла до хірурга. Схилившись на стіл, він поринув у важкі роздуми. Багато різних проблем виникало з хворими, але такого, як з Іваном Максимовичем, у практиці досвідченого лікаря ще не було. Він не знав, як вчинити. Коли увійшла Галина, Андрій Михайлович підвів голову і машинально сказав: – Сідай.

Галя сіла. Вона мовчала. Але обом здавалося, що думають про одне й те ж, та не знають, як розпочати розмову. Галя порушила мовчання:

– Андрію Михайловичу, що ж робити-мемо з Іваном Максимовичем? Може, нехай лежить у нас ще хоч місяць?

– А потім?

– Потім якось повідомимо його матір. Розмову перервав виклик до хворого.

... Минув тиждень. Дні Івана Максимовича були сумними й сірими. Якось, розбираючи пошту, Галина побачила й відклала адресований йому лист. Решту листів рознесла по палатах. Виходячи з п'ятої палати, почувала голос Івана Максимовича:

– Галино, мої не приходили?

– Знову телефонували, що діти не можуть прийти – у них сесія, а Ольга Михайлівна у відрядженні. Перед від'їздом телефонувала і переказувала, щоб ви не турбувалися. Вона напише вам листа.

– Буду чекати.

Галина взяла відкладеного листа й пішла до хірурга. Вони читали його разом, обурювалися, але нічим не могли зарадити. Вирішили поки що мовчати. Галя вже збиралася йти, коли Андрій Михайлович гукнув до неї:

– Галино, може, ти затримаєшся трохи, поговориш з Іваном Максимовичем про його матір? Розпитай про їхні стосунки, де вона живе...

– Гаразд.

І ось вона, передавши зміну, вийшла з візком до п'ятої палати.

– Іване Максимовичу, надворі весна, природа розквітає. Ми зараз трохи прогуляємося, помилуємося весняною зеленню.

– Галино, іди додому, ти за день втомилася, нема чого зі мною нянчитися.

– Мені поспішати нікуди. Я живу з мамою, сім'ї не маю. Моє покликання – лікарня. І сьогодні дуже хочеться зробити вам приємне. Ваша донька не може, вона дуже зайнята, от я замість неї і подарую вам це задоволення.

Коли вона провезла Івана Максимовича подвір'ям лікарні, він, побачивши, як прокидається природа, почав усміхатися. Йому також захотілося жити. Із вдячністю він подивився на Галину. Вона сіла на лавку і почала розмову:

– Іване Максимовичу, розкажіть про своє дитинство, про ваших батьків.

– Вам це цікаво?

– Дуже. Я завжди люблю слухати історії своїх пацієнтів. Вони різні і збагачують мене.

Іван Максимович помовчав, а потім почав розповідати.

Далі буде.

МИСТЕЦТВО ВИКРИТТЯ

Викриття – це виявлення і винесення на світло фактів (тобто правдивої інформації) про помилки, недоліки, гріхи з метою їх виправлення і недопущення в майбутньому. З одного боку воно вимагає ясності і конкретності, а з другого – певної делікатності, почуття міри і такту. Окрім того, часто викриття пов'язане з певним ризиком зіпсувати стосунки, нашкодити собі, постраждати.

Ми часто не вміємо ні викривати, ні приймати викриття, забуваючи, що мотив викриття – любов. Деякі люди любов розуміють як неможливість завдати комусь болю чи гіркоти, тому відкидають викриття. Інші вважають викриття найкращим способом набутти неприємностей.

Але викриття завжди були невід'ємною частиною взаємовідносин людей. Та і Бог хоче виправлення наших доріг, нашого вдосконалення, і викриття в цьому процесі відіграють незамінну роль.

Біблія говорить, що якби ми самі себе судили (тобто виправляли відповідно до Божої правди), то осуджені б не були.

Справжній любові, яка, за словами апостола Павла, «не радіє з неправди, але тішиться правдою», завжди властива певна міра вимогливості, що спрямовує нас у відповідність з Божими нормами, вираженими в Його Законі. Якщо ми ігноруємо ці вимоги, то нас неодмінно очікує Божий суд.

Викриття ж передбачене для того, щоб, не

очікуючи Божого суду, ми самі виявляли недоліки і позбувалися їх.

Серед християн поширена помилка про те, що Божя благодать покриває всі наші гріхи незалежно від того, виправляємо ми їх чи не виправляємо...

Христос взяв всі наші гріхи на Себе зовсім не для того, щоб ми продовжували грішити. Христос не потає нашим гріхам, а допомагає нам їх позбутися. Божя благодать і милість, явлена у Христі, дана людям для виправлення, а не для скасування Божого суду над беззаконням.

Звичайно, є гріхи, яких нелегко позбутися, які вимагають тривалого процесу очищення. І Бог, бачачи нашу боротьбу, дає нам допомогу, тому що знає, як сильно людська природа спотворена гріхом. Людина зривається, падає і піднімається знову завдяки вірі і Божій допомозі. І Бог веде її до перемоги над гріхом, а не до згоди з ним.

Таких людей, як правило, викривати не потрібно. Вони самі добре знають свій гріх, їм потрібна лише допомога в їх боротьбі. Викриття необхідні в тому разі, коли людина не бачить гріха, який присутній в її діях, або ж коли беззаконник, знаючи, що грішить, насолоджується своєю безкарністю. Тоді віруючі, спонукані Святим Духом, зобов'язані викривати гріхи, говорити про Божу правду і про Його суд для тих, хто грішить: «... пошлю вам Його (Святого Духа). А як прийде, Він світові виявить про гріх, і про правду, і про суд» (Ів. 16:7-8).

Викриття можна порівняти із встановленням діагнозу в медицині. Як лікувати хворобу, не знаючи діагнозу? Що тоді лікувати? Сучасна медицина швидко використовує різні способи діагностики і має цілий загін спеціалістів, котрі займаються лише діагностуванням. Так і в Тілі Христовій є служителі,

яких Бог задіює зазвичай у викритті. Їх завдання – виявлення гріха і винесення його на світло – для того, щоб позбутися його (вилікувати хворобу). Але це зовсім не означає, що викриття доручено тільки їм і тільки вони мають на це право.

Часто віруючі думають, що їх завдання та обов'язок щодо світу – це тільки проповідь Євангелія і свідчення про Божу благодать, любов і милість до грішника. Такий підхід однобокий. Бог – це світло, яке не тільки показує вихід у темряві, але й освітлює, виявляє всі гріхи, недоліки, проблеми. Той, хто не розуміє, що він перебуває в темряві, не буде пориватися до світла.

Біблія говорить, що віруючі повинні бути сіллом для цього світу. Це означає, що вони повинні говорити не тільки про милість Божу, а й про Божий суд, що очікує всякого грішника. Ізраїльські пророки часто викривали свій народ і своїх царів у неправді. Це робив і Іван Христитель, закликаючи людей до покаяння.

Ісус Христос дорікав містам, «де відбулося найбільш Його чуд, що вони не покаяться...» (Мт. 11:20) і передбачав їм Божий суд. Він викривав лицемірів і законників, називаючи їх гробами побіленими, які гарними зверху здаються.

Неможливо уявити собі нині, щоб Церква зверталася з такими викриттями до можновладців. Хоча навряд чи люди стали кращими, скоріше, навіть гіршими. Церква нині часто сама потребує викриття в тому, щоб відкрилися очі на її беззаконня – такі, наприклад, як грошоловство, догоджання можновладцям, придушення інакодумства, переслідування викривачів, кар'єризм в середовищі церковних служителів і т. д.

Окремо потрібно розглянути випадок, коли людина

прагне викривати інших, а не бачить своїх власних гріхів. Це «хвороба духовного зору», коли людина все бачить в чорному, негативному світлі і займається обмовлянням. Причиною цього можуть бути невилікувана душевна травма, образа чи неприємне, духовна короткозорість, незрілість, нерозуміння суті викриття, прагнення виділитися за рахунок приниження й очорнення інших.

Найкраще викриття «спрацьовують», коли між людьми вже встановлені відносини довіри і відвертості, взаєморозуміння і чесності. Правда, висловлена з любов'ю, очистить стосунки, вивільнить їх від якихось негативних наслідків і принесе ще більшу міцність у відносинах і радість спілкування.

Часто відносини будуються на терпінні одної із сторін (наприклад, дружина терпить чоловіка, вважаючи, що тільки своїм терпінням вона може зберегти сім'ю). Звичайно, віруюча дружина може врятувати свого чоловіка своїм терпінням, але при цьому вона повинна утверджувати правильні стосунки, а не миритися з неправильними. Терпіння зовсім не означає пасивне прийняття зла і неправди і згоду з ними.

Терпіння, до якого віруючих закликає Біблія, означає стримування фізичних і душевних засобів боротьби і протесту за рахунок активізації духовних засобів: молитви, духовної стійкості, віри, мудрості, всепереможної любові. Викриття покликані до того, щоб відкрити всяку неправду і несправедливість у відносинах, виявляючи їх як гріх, який необхідно виправити.

Біблія стверджує, що з Господом можна перемогти будь-які перешкоди.

О. Г.

МЕННО СІМОНС: ПОБАЧИТИ ОЛДЕНКЛОСТЕР І СТАТИ ПІЛІГРИМОМ

Голландія – країна на березі Північного моря. Вітри, тумани, шторми. Прибій розбивається об берегове каміння і солоним дощем обливає подорожнього, який самотньо стоїть на незатишному пляжі. Хочеться мерщій сховатися у будинку, примоститися біля каміня і, потягуючи теплий напій, слухати звуки негоди за вікном. Мій дім – моя фортеця. Сиди і не висувайся, що б там не відбувалося зовні: ураган, революція або дворянська міжусобиця. Обов’язок чесного фермера і доброго католика – спокійно пережити чергову халепу, не вдаючись у подробиці. Під таким девізом жило все населення у Вітмарсумі, у Пінг’юмі та інших невеличких селищах, розташованих поблизу містечка Леєварден. Так само жила й родина фермера на прізвище Сімонс. Так само виховували вони й своїх двох синів – Петера і Менно.

Однак урагани налітали не тільки з боку моря. Вітер релігійних змін, що здійснювся у далекому Віттенберзі, набрав силу й затягував у водоворот країни міста, королів і єпископів, дворян і селян. Багато хто хотів би відсидітися в тихому місці, перечекати, поки можновладці з’ясують, як правильно жити і вірити, але не вдавалося, оскільки не від людей це було. Реформація потужно крокувала Європою, а молодий Менно Сімонс готувався до іспиту: він вирішив стати священником. Бо де ще можна знайти хоч якусь стабільність і відносний захист, як не за товстезними стінами парафіяльної церкви? Плоди тяжкої праці на землі часто ставали здобиччю або військових, або поєнів. Це Менно не раз уже бачив за своє коротке життя. А от співати на крилосі, виносити дароносицю і говорити проповіді – це надійно, а головне – дозволяє «вести спокійне і приємне життя, користуючись пошаною і загальною прихильністю». І ось старий єпископ в Утрехті урочисто посвячує Менно в сан і направляє служити вікарієм у Пінг’юм – рідне село батька.

Служба текла плавно й спокійно, як і очікувалося. Молодий священник не був надмірно обтяжений знаннями: сільський дяк і монастирська школа – ось і всі його «університети». Трохи знав латинь, дещо чув про давньогрецьку та староврейську мови, прослухав курс риторики, навчався хорового співу. Що правда, Біблію ніколи не читав, ну та це не біда – життя святих цілком вистачало для проповіді. Зате селянською хитрістю, здоровим глуздом і кмітливостю Господь його не обділив. І Менно зажив цілком комфортно: користувався пошаною і повагою, при цьому не відмовляв собі у скромних земних радощах

– посиденьки у трактирі і за гральним столом займали більшу частину дозвілля вікарія. Сімонс старався з усіх сил не помічати вітру змін, хоча це було доволі важко. Багато священників їздили до Віттенберга, зустрічалися з Лютером, слухали його проповіді, читали та привозили праці реформаторів. Як серед кліру, так і серед простих людей ставало дедалі більше прихильників нового вчення. Сімонс до них намагався не прислухатися – від добра добра не шукають. Але дещо, все-таки, змусило замислитися, хоча Сімонс і намагався з цим боротися: «Спочатку я думав, що це навіювання діявола, який прагне позбавити мене віри». А думки були про те, що під час причастя не можуть хліб і вино реально перетворюватися на тіло і кров Христа. Як це погано для католицького священника! Від сумніву до падіння – один крок. І ось уже правдивий вікарій купує у мандрівного торговця Новий Заповіт фризською мовою, якою говорили жителі провінції, де жив Сімонс, що саме по собі гріх – читати Біблію можна лише латиною!

Кожен віруючий знає, що відбувається з людиною, яка почала вдумливо і наполегливо шукати відповіді у Священному Писанні. Такий читач уже не зможе бути колишнім, оскільки Слово Боже не залишиться марним і зростить свій плід. Це сталося і з Менно: він ясно й чітко побачив різницю між ученням католицької Церкви і словами Господа. Далі – більше. Прочитавши Новий Заповіт, Сімонс узявся за працю Лютера. І настав когнітивний дисонанс – протиріччя між тим, що бачу, і тим, що хочу бачити. Кілька років Менно навіть самому собі не міг зізнатися, що пройшов «точку неповернення»,

після якої немає вже колишнього життя. Та усе ще не міг залишити затишний світ сільського священника і вирушити у важкий і небезпечний шлях пілігрима, який шукає новий Єрусалим.

Реформація поширювалася, ширилася й протидія їй. Папа римський, місцеві церковні ієрархи і королі та намісники, що приєдналися до них, видавали наказ за наказом: забороняти, припинити, зупинити. За словами пішли і справи: спочатку запалали багаття з «обурливими» творами, а потім – і з людьми. Сімонс із жахом слухав розповіді про публічні страсти. Він намагався розібратися в них і зі страхом доходив висновку, що жертви інквізиторських багать мали рацію, – їхнє вчення будувалося лише на Біблії. Поки Менно розбирався у богословських питаннях, навколо стрімко загострювалася обстановка. У містечку Мюнстер неподалік від парафії Сімонса владу захопила релігійна група, що проголосила свого ватажка «царем праведності», а Мюнстер – «новим Єрусалимом». До нього стягнули урядові війська, розпочалася багатомісячна облога. Звичайно, місто було взяте. Розправа була жахлива. Менно страшенно переживав. З одного боку, він розумів, що насильством Царство Боже не побудуєш. З другого боку, священник сприймав послідовників самопроголошеного царя як людей, що шукають правди, але щиро помиляються, у його очах вони – як вівці, що не мали пастуха. І Менно відчуває внутрішній поклик від Господа стати їхнім наставником. Але знову бракує рішучості узяти на себе відповідальність за багатьох і багатьох. І що чекає в кінці шляху? І Менно залишається осторонь. У цей же час розгортаються трагічні події у монастирі Олденклостер, який також захопили реформатори. Урядові війська після кількох днів штурму звільнили монастир і стратили всіх, хто там був, включаючи жінок. Серед загиблих був і брат Менно – Петер. Загибель брата вразила Менно: «Мій бідний брат завинив лише в тому, що силою хотів... захищати свою віру». Менно постійно роздумує над питаннями, які ставить саме життя: «Як взаємодіяє Церква й держава?», «Чи може віруючий відстоювати свої переконання силою зброї?», «Чи можна реформувати католицизм, який такий далекий від біблійного віровчення?».

Але найголовніше його страждання – страждання про гріхи. Він починає проповідувати з кафедри про покаєння і очищення від гріхів, при цьому сам постійно кається. З кожною проповіддю міцніє його рішучість присвятити життя істинному служінню Господу і ближнім. На зміну невпевненості і страхам приходять сміливість і готовність слідувати тернистим шляхом. На початку 1536 року Менно Сімонс відмовляється від парафії та залишає рідні місця. Він вирушає до анабаптистів – «перехрещенців», які проповідували про хрещення у свідомому віці як акт добровільного смирення перед Творцем і прийняття жертви Христа. Анабаптисти не визнавали державної Церкви, створювали свої громади за прикладом перших християн. Спасіння по вірі, авторитет Писання, моральна чистота, церковна дисципліна – ось їхні основні принципи.

Життя Менно змінилося кардинально. Він стає пілігримом. Відвідуючи маленькі, розкидані по всій Голландії громади, він навчає, зміцнює, проповідує, хрестить, підтримує, утішає. Веде богословські дискусії. Пише трактати. Рятуються від постійного переслідування. Було видано кілька наказів, що забороняли давати йому притулок і їжі. Порушення каралося стратою. Не раз і не два за його спиною спалахували багаття інквізиції: через два-три дні до господарів, які давали йому притулок буквально на одну ніч, приходили солдати і забирали всю родину. Понад 20 років Менно у прямому сенсі слова не знав, де прихилити голову, і разом з ним поневірялися хвора дружина і діти.

Сімонс був змушений залишити батьківщину, але й на чужині не знайшов спокою. Він пройшов усі міста Північної Німеччини, дійшов до Прибалтики і був на той час єдиним служителем, який хрестив на території нинішніх Латвії та Естонії. Помер Менно Сімонс 31 січня 1561 року в невеличкому селі між Гамбургом і Любеком. Пілігрим повернувся додому до Небесного Отця і знайшов довгоочікуваний спокій саме того дня, якого 25 років тому відмовився від звичного життя. 25 років мандрів, хвороб, небезпек і переслідування. І 500 років існування меннонітських (за ім’ям засновника – Менно) громад по всьому світу.

Надія Орлова.

ПЛОДИ ДУХА В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Ми живемо в епоху, перенасиченою інформацією – поганою і доброю, моральною й аморальною. Її так багато, що більшу частину її ми не в змозі ні аналізувати, ні усвідомлювати. У моєму комп’ютері, на якому я набираю цей текст, більше книг про Бога, ніж в будь-якій окремо взятій семінарії. І якщо я зароблю ще трохи грошей, то обов’язково куплю собі додатковий жорсткий диск. І книг стане в кілька разів більше. Але чи стану я від цього придбання ближче до Бога? Не знаю.

Я – сучасний християнин. Щоразу, коли я приходжу з недільного богослужіння додому, я трохи відпочиваю, а потім сідаю за комп’ютер, заходжу на церковний сайт і дивлюся в пряму ефір богослужіння моїх друзів з Німеччини чи Бельгії. Пізно увечері я переглядаю богослужіння у Сполучених Штатах. У моєму мобільнику закачано понад 100 проповідей десяти різних проповідників. І там же – три різні переклади Біблії, один з яких – грецький підрядковий. Я вже не кажу про музику і співи. Я «оточений» Богом і всім, що говорить про Бога. У мене наплічник з символом Петра-рибалки, футболка – з дев’ятьма плодами духа. У моїй церкві працюють кондиціонер і посилювач звуку. Я слухаю про Бога з комфортом, як на пляжі. Як проповідник, я користуюся дорогим мікрофоном і сиджу на дорогому кріслі. Але в моїй душі нема миру. Чогось мені не вистає.

Можливо, того, що було в перших християн, заляканих, бідних, простих, неграмотних. Десь у своєму духовному розвитку я звернув не на ту доріжку, і йти стає все тяжче й тяжче...

Ходить за духом

Якось мені довелося слухати одного

пустомелю, який розповідав про те, як великі яблука вирости в саду його діда, коли він ще хлопчиком доглядав за ним. – Плоди – отакі! – говорив він. – А полунці – отакі! – розводив він руками, як бувалий рибалка. – А нині? Що полунці, що ягоди – усе на на журавлину схоже. Не те що раніше. Я дивився на нього і думав: «Ще один член партії «А ось у наш час»... Однак у чомусь я з ним згоден. Світ змінюється з кожним роком. І те, що рясно плодоносило раніше, нині ледь оплачує витрачений на нього час. Мова не тільки про землю і природу. Сучасний світ все більше нагадує блудного сина, який одного разу взяв усе, що йому належало, і пішов своєю дорогою. Минув час, і він залишився ні з чим. Але, на відміну від біблійної притчі, сучасний «блудний син» все ще продовжує вперто шукати вихід з кризи. Він нехтує здоровим глуздом, який вказує йому на дорогу додому. Апостол Павло вказує нам на причину людської трагедії, на джерело всіх бід, що звалилися на людей в цілому по всій землі: «І кажу: ходіть за духом – і не вчините пожадливості тіла, бо тіло бажає противного духові, а дух противного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете».

Бути щасливим і вільним без Бога неможливо, тому що справжнє щастя – це плід Духа Святого, результат нашого послуху Божому Духові. Апостол Павло писав: «Господь же – то Дух, а де Дух Господній – там воля» (2 Кор. 3:17). Задоволення від життя походить від послуху Богові. «І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в’яне його, – і все, що він чинить, – щаститься йому!» (Пс. 1:3).

Без послуху плоди неможливі

Причина кризи сучасних людей у тому, що вони не хочуть слухатися голосу Божого, живуть так, як вважають за потрібне, надіючись на так звану «нову мораль». Нині кожна людина має право вибрати, якою дорогою їй йти, кому служити, кому молитися. Зробивши правильний вибір, вона набуває здатність чути голос Божий, який вказує їй правильну дорогу, і ознаками цієї правильної дороги будуть благословення і гармонія душі. Однак духовній гармонії і плодоношенню передують покаєння і смирення серце, в якому проживає Святий Дух. Послух Божій волі, явлений у Писанні, сприяє прояву любові, миру, радості, довготерпіння, благочесті, милосердя, віри, покірності, стримання. «Ходіть за духом», – радить Павло. Рада дуже проста. Але в ній – глибокий зміст. Одній жінці приснилося, що вона стояла біля великого супермаркета, де Бог продавав любов, радість, мир, довготерпіння, покірність, стриманість. Підійшовши, вона купила все, що їй було необхідно. Біля самого виходу вона відкрила пакет, щоб поглянути, що там всередині, і з подивом виявила, що всередині нема

намальованих на упакувці плодів. Вона з обуренням підійшла до Бога і висловила йому всі свої претензії. Він відповів: «Тут нема обману. Я торгую лише насінням, а плоди ти повинна виростити сама».

Любов – дорога до розуміння Бога, світу і ближнього

Дорога любові – це завжди складний і невдячний труд. На цій дорозі доведеться зіткнутися з нерозумінням і стереотипами світської любові. Але за обітницею Писання Дух Христов навчить і настановить нас в правді і не залишить в морозі незнання. Любов має своє джерело і об’єкт. Джерелом вічної, досконалої любові є Дух Святий, об’єктом виступає все Боже творіння. Апостол Павло не випадково починає свій список рис характеру, що визначають плід духа, з любові. Любов – головна чеснота християнина, адже ця риса якнайповніше характеризує Бога. Саме любов спонукала Бога віддати на муки Свого Сина заради нашого відкуплення. «Бог є любов» (1 Ів. 4:16). Любов повинна стати і нашою основною рисою: «... хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі, і в нім Бог пробуває!» (1 Ів. 4:16). На жаль, сьогоднішнє слово «любов» навіть християни трактують надто вільно. Любов – це не тільки почуття. Це щось, що впливає на все наше єство, на наш спосіб життя, наші відносини з іншими людьми. Любов – це спосіб мислення. Ісус сказав: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого ближнього, як самого себе» (Мт. 22:37-39). Вказуючи на всі чотири аспекти людського єства, Ісус просто називає все, що характеризує

людину. Він говорить: «Вам потрібно любити Бога всім своїм єством». Любов, про яку йдеться в «другій заповіді», – та сама, що і в «першій заповіді». Любити ближнього як самого себе – означає турбуватися про когось так само, як би ми турбувалися про себе.

Відображаючи Боже світло

Легко говорити про необхідність любити ближнього, однак нелегко робити це. Одним із перших плодів, про які говорить нам Павло, стоїть любов. У тексті, який називають гімном любові, читаємо: «Любов довготерпить, любов милосердствує... не поводиться нечемно... не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає!» (1 Кор. 13:4-8). Уявіть, якими були б наші церкви, якби з Божої благодаті ми постійно практикували ці риси справжньої любові. Яке це благословення – жити громаді, де всі завжди позитивно налаштовані і підтримують один одного! Можливо, ми не в змозі добитися цього від інших, але якщо самі будемо застосовувати ці принципи, то побачимо, як вони впливатимуть на інших. З любов’ю неможливо сперечатися – це наймогутніша сила у всій світобудові. Люди можуть не погоджуватися з нашим богослов’ям, способом життя, переконаннями, вірою. Але який аргумент можна навести проти безумовної любові, любові, відкритої світові через Христа, любові, яку ми з благодаті Христа можемо виявляти до інших? «Коли один одного любимо, то Бог в нас пробуває, а любов його в нас удосконалюється» (1 Ів. 4:12).

Джон Голл.

ВЛАДА ХРИСТІЯНИНА, АБО ХОЧУ ЧУДА

Нерідко доводилося бачити й чути, як віруючі команду-ють дияволів, топчуть його, кричать: «Я забороняю тобі! Я наказую! Вийди геть!». Але навіть ця практика тьмяніє на фоні зухвалих вимагань у Бога того, що належить людині з обітниць Всевишнього. Нерідко можна натрапити й на третю крайність, коли починають наперед дякувати, не отримавши того, що просили. До речі, і не факт, що отримують. Запитуєш у тих, хто повеліває дияволу: «Чому ви так кричите і до диявола звертаєтесь? Думаєте, що він буде вас боятися?». Відповідають з великою впевненістю: «Ось Я владу вам дав наступати на змії та скорпіонів, і на всю силу ворожу, і ніщо вам не зашкодить» (Лк. 10:19). Що ж, варто розібратися, про яку владу тут йдеться, яку владу Бог дає віруючим і як цією владою користуватися.

«А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його» (Ів. 1:12).

Коли дипломата призначають послом у якійсь країні, він отримує певну владу представляти свою країну, вимагати дотримання всіх дипломатичних домовленостей між країнами. Так людина, яка стає християнином, отримує владу представляти Царство Боже.

Грецькою мовою слово «стати» перекладається як: бути, ставати; народжуватися; відбуватися, звершуватися; наставати, приходити. Тобто у більшості випадків значення слова каже про процес. Бог дав владу ставати Божою дитиною.

Чи може той, хто вже став християнином, не бути дитиною Божою? Я бачив багато людей, які залишили церкву. Ніхто з них не планував робити цього. Крок за кроком такі люди відходили від Бога й церкви в бік гріха. Чи можна сказати, що такі люди залишилися Божими дітьми? Ні, вони втратили синівство. Щоб залишатися дитиною Божою, треба постійно вести боротьбу з гріхом, для чого Бог дає достатньо сили й благодаті. Бог дає для такої боротьби Духа Святого, Який є духовною силою (див. Дії 1:8).

Тож фраза «влада стати дитиною Божою» означає отримати Духа Святого для того, щоб зберігати й розвивати своє синівство. «Ви прийняли Духа всиновлення...» (Рим. 8:15). Отже, отримати владу бути Божою дитиною означає отримати силу від Бога, отримати Духа Святого, щоб Божою силою підтримувати це усиновлення і не втратити його разом із Духом Святим.

Тому цінуючи своє усиновлення, цінуючи Духа Святого й користуючись Божою владою, щоб це усиновлення зберегти до кінця свого земного шляху, щоб не відпасти від Христа.

Христос дає владу

Одного разу, коли Христос прийшов у храм і навчав, первосвященники й старші народу Його запитали: «Якою Ти владою чиниш оце? І хто Тобі владу цю дав?» (Мт. 21:23). Христос – всемогутній Бог. Але, прийшовши на землю, ставши людиною, Він Сам Себе обмежив і став залежним від Отця Небесного, щоб повністю відчувати на Собі обмеженість людської природи. Христос міг прийняти духовну владу тільки від Отця Небесного. Христос приймає від Отця і передає цю духовну владу християнам. У цьому контексті слід враховувати декілька моментів.

Влада проявляється зокрема і через духовні дари. Найбільший дар, який повинна отримати кожна людина на землі, – це Дух Святий. А вже потім із Духом Святим християнин отримує й різні духовні здібності. Божі дари даються кожному: «І кожному дається виявлення Духа на користь» (1 Кор. 12:7); «А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особно, як Він хоче» (1 Кор. 12:11). Це означає, що в кожного повинні бути якісь прояви духовної влади, Божої присутності.

Христос дає духовну владу тому, кому Сам вважає потрібним. Обираючи апостолів, Христос взяв не всіх чоловіків та жінок, але лише тих, «кого Сам хотів» (Мр. 3:13). Були й такі, які хотіли йти за Христом і прямо говорили Йому про це, але отримували відмову. «І приступив один книжник та й до Нього сказав: «Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди Ти пішов! Промовляє до нього Ісус: «Мають нори лисиці, а гнізда небесні пташки. Син же Людський не має де й голови прихилити» (Мт. 8:19-20).

Христос дає владу в таких обсягах, як Сам вважає за потрібне. Коли ми читаємо відомий уривок із Євангелія від Марка:

«А тих, хто ввірує, супроводити будуть ознаки такі...» (16:17-18), так хочеться й самому мати таку владу виганяти демонів, класти руки на хворих, щоб оздоровлювалися. Тим більше, що це сказано про всіх віруючих. Та ось тут-то й перша помилка. Періодично такі прояви можуть бути у всіх християн, але є певні християни, яким дані дари, особливі духовні таланти для деяких проявів. Не обов'язково, щоб були всі прояви одразу. «Є різниця між дарами милости, Дух же той Самий... Є різниця й між діями, але Бог той же Самий» (1 Кор. 12:4, 6). Один і той же Дух роздає дари тим і такі, як вважає за потрібне: «Одному бо Духом дається слово мудрости, а другому – слово знання тим же Духом, а іншому – віра тим же Духом, а іншому – дари вздоровлення тим же Духом, а іншому – роблення чуд, а іншому – пророкування, а іншому – розпізнавання духів, а тому – різні мови, а іншому – вияснення мов. А все оце чинить один і той Самий Дух, уділяючи кожному особно, як Він хоче» (1 Кор. 12:8-10).

Тому коли християни починає мучитися, що в нього немає таких проявів, його слід заспокоїти й пояснити, що перелік, який Христос дає для опису проявів, пов'язаний з духовними дарами, які Бог роздає тому, кому вважає за потрібне. Бо ж не всі стали апостолами...

Прояв влади дарів також залежить від Бога. Іноді ця влада може проявлятися потужно й могутньо. Іноді може не проявлятися. Це питання довіри Богу й Божої суверенної волі. Апостол Павло мав багато різних дарів та проявів духовної влади. «І Бог чуда чинив надзвичайні рукми Павловими, так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, і хвороби їх кидали, і духи лукаві виходили з них» (Дії 19:11-12). І ось у життя видатного служителя Божого приходять серйозні прояви духовної влади, Божої присутності. Коментатори Біблії кажуть, що Павла мучив головний біль, у нього дуже боліли очі. Дехто каже, що в нього, можливо, була глаукома. Але коли сам Павло молився про своє зцілення, Бог не дав його (див. 2 Кор. 12:7-9).

Чудо як показник духовної зрілості?

Я вже давно розумів: чим більше незрілий християнин, тим більше він прагне чудес. Але шукати треба не чудес. Шукати треба Бога і відповідати Йому святістю та любов'ю (див. Мт. 22:36-38). Сильне прагнення чудес вказує на неправильні мотиви.

Ось деякі з них.

Перевірка власної святості: з Богом

я чи ні? Я християнин чи ні? Нерідко не тільки ново навернені християни ставлять собі такі питання. Це хороші й правильні питання, і їх треба періодично собі ставити. Але християнство не перевіряється чудесами. Християнство перевіряється святістю (див. Мт. 7:21-23).

Бажання посилити віру чудесами. Якщо віра посилюється чудесами, то є небезпека того, що відсутність чудес буде сприяти зменшенню віри.

Перемогти власні сумніви. Якось у період хвилі сумнівів, яка нахлинула на мене, я почав благати Бога, щоб Він дав мені якусь зачіпку, якесь чудо. І... чуда не сталося. Чому? Причина одна: Бог не хотів, щоб я будовав свою віру на чуді. Глибокі роздуми й глибоке покаяння повернули мене до віри Христової. Чудо мені не допомогло б. Його Бог і не дав. А от глибоке проникнення в Біблію, читання християнських книг, духовне спілкування – усе це допомогло повернутися до Бога.

Сильне прагнення чудес іноді може виглядати як спокуса щодо Бога. Диявол дуже хотів, щоб Христос, спокушуваний у пустелі, звершував якомога більше чудес, але Христос дав дияволу дуже лаконічну відповідь: «Не спокушуй Господа Бога свого!» (Мт. 4:7). Є небезпека того, що людина, яка так сильно хоче проявів духовної влади в чудесах, просто спокушує Бога. До речі, слово «спокушувати» означає піддавати перевірці.

Пам'ятаєте, як євреї спокушували Бога в пустелі? І Бог «розгнівався був на той рід і сказав: «Постійно вони блудять серцем, вони не пізнали доріг Моїх, тому Я присягнув був у гніві Своєму, що вони до Мого відпочинку не ввійдуть!» (Євр. 3:10-11). І знову ми приходимо до того, що християнину слід заспокоїтися і з довірою молитися Богу, спокійно ставлячись до того, захоче Він здійснити чудо чи ні. Це Його привілей, Його право. А наше завдання – перебувати у святості.

У США був випадок, коли пастор Джеймі Кутс помер від укусу гримучої змії. Інцидент відбувся в церкві священика в місті Мідлсборо, штат Кентуккі. Згідно з повідомленням поліції міста, Кутс відмовився від медичної допомоги. За рік до того цей пастор заявив, що змії потрібні йому для релігійних ритуалів, посилюючись при цьому на вірші Євангелії від Марка: «Братимуть змії; а коли смертодієне що вип'ють, не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих, і добре їм буде!»). Телеканал National Geographic, де демонструвалось його реаліті-шоу, заявив, що всіх вразили його «щирі релігійні переконання,

незважаючи на ризики для здоров'я і юридичні перешкоди, з якими він стикався». У повідомленні поліції йдеться, що після прибуття бригади швидкої допомоги в церкву Кутс з'ясувалося, що він поїхав додому. Зрештою він відмовився від медичної допомоги. Наступного вечора лікарі знову приїхали до пастора, але до того часу він уже помер.

Син Кутса в одному з інтерв'ю сказав, що змії кусали його батька вісім разів, але жодного разу реакція на отруту не була настільки сильною. За його словами, сім'я вважала, що він одужає, як це відбувалося раніше. «Ми гадали, що підемо додому, він ляже на диван. Йому буде боляче. Він трохи помолиться – і йому стане краще, – сказав син Кутса. – Так завжди раніше й відбувалося. Цього разу так не сталося».

Це ще одне підтвердження того, що Бог Сам визначає час, місце і людей, через яких ці чуда будуть відбуватися. Чудеса – це не показник святості, а лише додаткові прояви для проповіді Євангелія. Мій підхід дуже простий: якщо Бог вважатиме за потрібне зробити через мене видатне чудо, Він це зробить. Якщо Бог вважатиме, що людині потрібно довго чекати Божого чуда чи ж воно взагалі не відбудеться, – за все слава Богу! А от якщо ж мене не буде святості й любові, тоді вже точно чуда від Бога не станеться.

Християнин, який зберігає віру, незважаючи на частоту чудес, зберігає віру, тому що знає і любить Бога. Такий християнин набагато цінніший для Бога, ніж той, який тільки й чекає чудес і без чудес переживає ослаблення віри. Пам'ятаєте Хому? Цьому чоловікові було потрібно чудо. Без чуда його віра була дуже слабкою. Бог явив йому чудо, але при цьому зауважив: «Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!» (Ів. 20:27-29).

Безумовно, чудеса супроводжують віруючих, але, гадаю, що, ознайомившись із цією темою глибше, ми зможемо зробити для себе мудрий висновок: не слід шукати чудес, не слід засмучуватися, якщо чудес немає в такій кількості й у тих ситуаціях, у яких нам би хотілося. Також нерозумно визначати й оцінювати себе та інших з точки зору чудес. Чудеса будуть приходити, але тоді і саме в тих обставинах, як захоче Сам Бог, а наша справа – спокійно насолоджуватися життям із Богом, навіть під час життєвих штормів, і довіряти Йому, Всемогутньому та Всезнаючому.

Вадим Лисенко.

ТОЙ, ХТО ЛЮБИТЬ ВТРУЧАТИСЯ НЕ У СВОЇ СПРАВИ

«Ніхто з вас хай не страждає, як дугогуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник...» (1 Петр. 4:15). У дослівному перекладі це звучить так: «... як людина, що любить втручатися в чужі справи».

Перші три пункти – це страшні речі. Ніхто з нас не думає, що добре бути дугогубом, або злодієм, або злочинцем. Але в останньому пункті цього списку ми раптом бачимо щось дивне. Ми читаємо про ворохобника, тобто людину, що любить втручатися в чужі справи (дослівний переклад).

Більшість людей не відчують ніякого осудження чи недоброго почуття, коли йдеться про таку людину. І однак той, хто любить втручатися в чужі справи, стоїть в Писанні в одному списку з дугогубом, злодієм і злочинцем.

Слово «ворохобник» у грецькому оригіналі звучить як allotriopiskoros. Грецький словник дає таке визначення цьому слову: «Той, хто наглядає за ділами, які належать іншому, але не мудрий у своїх власних».

Отже, ось значення слова «ворохобник» – це

людина, яка стає наглядачем над тим, що не належить їй, або наглядачем за справами, якими Бог не доручав їй опікуватися. Це той, хто суне свій довгий ніс у справи інших людей.

Біблія попереджує, щоб ніхто з нас не постраждав як людина, що лізе не в свої справи. Але яким чином ми можемо бути наглядачами речей, які не належать нам, наглядачами справи, за яку Бог не покладав на нас відповідальності?

Чужі діти

Один із способів лізти не у свої справи (думаю, що це дуже поширена практика) – це ставитися надто критично до чужих дітей. Через це виникає багато проблем. Виховувати дітей – це, як правило, відповідальність їх батьків. Ніхто не доручав нам виховувати чужих дітей.

І завжди виникає чимало проблем, коли хтось знає точно, як виховувати чужих дітей. Вони обговорюють, як брат Іван і сестра Марія неправильно виховують своїх дітей. Такі люди лізуть у не свої справи. Вони наглядають за тим, за чим Бог не доручав їм наглядати.

Іжа і свята

У Писанні до римлян знаходимо ще дві речі,

щодо яких Біблія особливим чином застерігає нас.

«Слабого в вірі приймайте, але не для суперечок про погляди. Один бо вірує, що можна їсти все, а немічний споживає ярину. Хто їсть, нехай не погорджує тим, хто не їсть. А хто не їсть, нехай не осуджує того, хто їсть, – Бог не приймає його» (Рим. 14:1-3).

Далі апостол Павло говорить про те, що стосується свят: «Один вирізняє день від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання. Хто вважає на день – для Господа вважає, а хто не вважає на день – для Господа не вважає. Хто їсть – для Господа їсть, бо дякує Богові. А хто не їсть – для Господа не їсть і дякує Богові» (Рим. 14:5-6).

Біблія говорить, що питання святкових днів, яких дотримується інша людина, – це не ваша, а особисто її справа. Якщо вона дотримується їх, то дотримується для Господа. Якщо вона не розрізняє їх, то для Господа не розрізняє. Тому тримайте свій ніс далеко від її справ.

Є багато сфер життя, в яких Бог дає кожному з нас свободу приймати своє власне рішення. Однак деякі люди ніяк не можуть заспокоїтися і постійно наказують, що нам робити і що не робити. І багато проблем виникає через людей, які намагаються

нав'язати іншим свою думку в тих питаннях, в яких Господь не дав їм влади.

Сім'я

Бог сказав: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою та й пристане до жінки своєї – і стануть вони одним тілом» (1 М. 2:24).

Коли чоловік і жінка одружуються, це дає початок чомусь зовсім новому. Народжується новий дім. Батько й мати залишаються позаду, і вони, а також брати і сестри вже не мають ніякого права нав'язувати своєму зятю чи своїй невістці, як ті повинні керувати своїм домом. Тепер це не їх відповідальність, їм не дано права наглядати за цим.

Батьки, які намагаються порядкувати домом своїх дітей і їхньою сім'єю, кажучи мовою Нового Заповіту, лізуть не у свою справу.

Мені доводилося напоумляти в багатьох випадках, коли головним коренем проблеми була жінка, яка хотіла керувати життям своїх дітей і після їх шлюбу. Це не означає, що ви не можете запропонувати пораду чи допомогу, але є одна річ, яку необхідно пам'ятати: дочекайтеся, коли вони самі попросять вашої поради.

Дерек Принс.

БУСИК, АБО ХТО ЗІЙДЕ НА ГОРУ ГОСПОДНЮ?

Є в мене брат, Юрій. Його унікальність у тому, що в нього величезна родина – 13 дітей. Усі бажані, здорові, симпатичні. А головне – віруючі.

12-та дитина в його родині – Юрчик. Але в нього є інше ім'я – Бусик. Воно навіть більш популярне, ніж перше. Чому Бусик? Тому що від народження він був повненьким. На мікро-автобус схожий. Тому й Бусик.

Живе мій брат із сім'єю в одному зі штатів Америки. Приїжджаючи до США, я обов'язково заїжджаю в його великий, гостинний будинок.

Одного разу брат вирішив зробити мені сюрприз – всією родиною поїхати в аквапарк. Це був чудовий час. Ми плавали, спілкувалися, сміялися, відпочивали. Коли діти напірналися й наплескалися, вони помітили величезну штучну скелю в торці спорткомплексу. І всі кинулися підкорювати цю вершину. Лише Бусик сумно стояв біля скелі. Малюк був ще дуже малий, він боявся висоти. Йому було всього п'ять років.

І тут сталося щось особливе. Уся родина оточила Бусика, й усі почали хором говорити йому: «Бусику, лізь!», «Бусику, не бійся!», «Бусику, ти зможеш!», «Бусику, ти сміливий!», «Бусику, вперед!».

І врешті-решт переконали хлопця. Бусик

боязкими кроками підійшов до скелі. Він тремтів, на його очах виступили сльози. І – поліз! Лізе й плаче, плаче й лізе... (Звичайно, тренер причепив до нього тоненький страхувальний трос).

Коли до вершини залишалося кілька метрів, люди розгледіли малечу на високій скелі. І пролунав грім гарячих оплесків. Бусик ще плаче, але вже всміхається. Малюк щасливий – він підкорив вершину.

Усією цією історією я був зворушений до сліз. І побачив у ній духовний зміст. Чому Бусик поліз? Тому що повірив. Повірив, що зможе, долізе, пере-може. Без віри це зробити неможливо.

А чому Бусик повірив? Тому що «віра від слухання».

Тому що так казали ті, кому він довіряє всім своїм дитячим серцем. Його підбадьорювали, надихали, мотивували. Силою слова й особистим прикладом. Це спрацює.

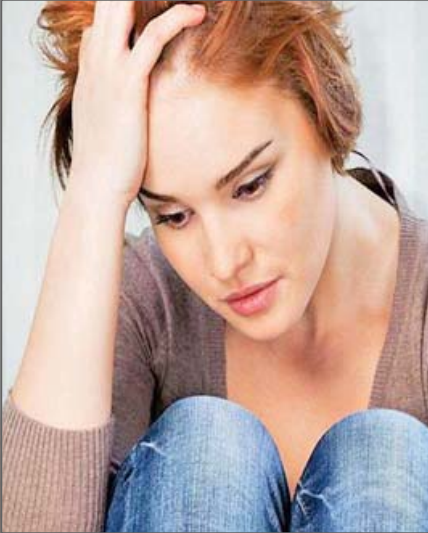
Ми зійдемо на гору Господню! Крізь страх і тремтіння, крізь кров, сльози і біль. Ангели будуть аплодувати нам. Сам Господь зустрічатиме нас. А ми будемо плакати й сміятися, сміятися й плакати... І Сам Бог витре наші сльози...

Тому що Він сказав: «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі помо-можу, і правцею правди Своєї тебе Я підтримаю.

Павло Минаєв.

10 СПОСОБІВ МАНІПУЛЯЦІЇ НАШОЮ ДУМКОЮ

Майже 30 років тому відомий інтелектуал Ноам Хомський написав про способи, які використовують ЗМІ, щоб маніпулювати думкою людей. Минули роки, з'явилися Інтернет і соціальні мережі, і тепер медіа ще успішніше впливають на нас. І далеко не завжди цей вплив позитивний.

Відволікти увагу

Відволікання уваги – улюблений прийом ЗМІ. Важлива інформація тоне в морі дрібних сюжетів. Інтернет проблему не розв'язав – ми постійно відволікаємося на смішні картинки та «історії з життя». Але сьогодні у нас хоча б є вибір – досить правильно розставити фільтри в соціальних мережах.

Створити проблему з нічого

Штучна або перебільшена проблема іноді викликає неабияку реакцію суспільства. У 2016 році в публікації NASA говорилося, що якби астрологія була точною наукою, то знаки зодіаку змістилися б. Журнал Cosmopolitan підніс це як наукове відкриття.

Стаття поширювалася так швидко, що NASA довелося виступити зі спростуванням – астрологія не вважається точною наукою.

Стратегія поступовості

Щоб сформувати потрібну думку, можна публікувати матеріали на будь-яку тему не відразу, а поступово. Так часом створюються необхідні образи людини, явища або продукції. Наприклад, в ЗМІ різних країн активно просуваються продукти харчування або повсякденні товари певних марок. Мабуть, найяскравішим прикладом використання ЗМІ для лобювання інтересів великих концернів є популяризація куріння в середині ХХ століття.

Стратегія відкладання

Щоб вплинути на прийняття непопулярних рішень, можна уявити їх «хворобливими, але необхідними» і домогтися сьогодні згоди громадян на їх здійснення завтра. Жертви в майбутньому

сприймаються легше, ніж сьогоднішні.

Прикладом можуть служити багаторічні диктаторські режими в країнах, що розвиваються, засновані на пропаганді та авторитаризмі.

Загравання з народом

Реклама користується мовою, аргументами, символами і особливо інтонаціями, розрахованими на дітей. Такий тон спілкування знижує критичність сприйняття. Говорячи з нами, бренди нерідко звертаються на «ти», використовують наказовий спосіб і звертаються до найпростіших почуттів і поривів. А ЗМІ використовують поблажливий тон, адже вони явно знають більше, ніж ми з вами.

Більше емоцій, ніж роздумів

Емоції і новини йдуть рука в руку, але не можна сказати, що це добре. Емоції заважають об'єктивному сприйняттю фактів і блокують раціональний аналіз. Це часто призводить до спотвореного сприйняття реальності.

Тримати людей в невігластві

Суспільство, яке не розуміє, як ним управляють, вигідне державі і ЗМІ. А нерозуміння криється в браку освіти. Хомський вважав, що рівень доступного знання для еліти і для звичайних людей істотно різниться. Але час не стоїть на місці, і наша цифрова ера дає можливість реалізуватися незалежно від походження – було б бажання.

Спонукає маси захоплюватися посередністю

ЗМІ не соромляться впроваджувати в маси думку, що модно бути дурним, вульгарним і невихованим. Звідси й походять усілякі шоу, ситкоми і фільми з десятків епізодів, де гумор «нижче пояса», і жовта бульварна преса. Це працює не тільки на розслаблення, а й на відволікання уваги суспільства від глобальних проблем.

Посилювати почуття провини

Ще один прийом – робити так, щоб люди вважали, ніби саме вони винні в локальних і глобальних бідах через нестачу інтелекту, здібностей або зусиль. Зміцнюється думка, що люди несуть відповідальність за війни, розв'язані урядами. У 2014 році вірусний ефект мало фото хлопчика, що лежить між могилами батьків. Кадр видавався за фото з гарячої точки. Але насправді зображення було частиною фотопроєкту, присвяченого любові до близьких, і знімалися в іншій країні. Автор знімка був шокований тим, як його фотографію використовували в Інтернеті.

Знати про людей більше, ніж вони самі про себе знають

ЗМІ нерідко намагаються знати все про всіх, і це часом переходить усі межі. У 2005 році британський таблоїд News of the World попався на прослуховуванні знаменитостей, політиків і навіть членів королівського дому Великобританії. Дані, отримані таким огидним способом, використовували для написання резонансних ексклюзивних статей. Судові процеси за участю знаменитостей і простих громадян призвели до закриття видання і виплати великих компенсацій.

**КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ
(УКРАЇНСКА ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ)
ЗАПРОШУЄ НА ТРИРІЧНУ СТАЦІОНАРНУ ТА ЧОТИРИРІЧНУ
ОЧНО-ЗАОЧНУ ФОРМИ НАВЧАННЯ ЗА ПРОГРАМАМИ:**

БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І

БАКАЛАВР ХРИСТІАНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ;

на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями:

«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ» та «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ»;

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з червня 2018 року.

Перша сесія очно-заочного відділення відбудеться у вересні 2018 року.

Вступні конкурсні экзамен абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2018 року.

ДЕТАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ:

067-404-07-33 – Людмила Бак, секретар-референт стаціонарного відділення,

097-921-42-01 – Оксана Малішук, координатор очно-заочного навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua(заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

**СЕМІНАРІЯ ПРАКТИЧНОГО БОГОСЛОВ'Я
ПРОВОДИТЬ НАБІР СТУДЕНТІВ НА НАВЧАННЯ
ЗА НАСТУПНИМИ ПРОГРАМАМИ:**

«Бакалавр богослов'я та церковного служіння»

– очна та заочна форми (3 або 4 роки відповідно)

«Час для Ісуса»

– 6 місяців, очна форма

«Школа сімейного консультування»

– один рік, заочно, 4 однотижневі сесії

«Школа церковного адміністрування»

– один рік, заочно, 4 однотижневі сесії

Молодіжна біблійна школа «Простір»

– 30 липня – 5 серпня 2018 р., вік – 16-18 років

НАВЧАННЯ В СПБ ВІДПОВІДАЄ ВСІМ ЗАГАЛЬНОПРИЙНЯТИМ МІЖНАРОДНИМ СТАНДАРТАМ БОГОСЛОВСЬКОЇ ОСВІТИ. СЕМІНАРІЯ – ПОВНИЙ ЧЛЕН ЄВРОАЗІАТСЬКОЇ АКРЕДИТАЦІЙНОЇ АСОЦІАЦІЇ.

ПРИЙОМ ДОКУМЕНТІВ – ДО 20 СЕРПНЯ. НАВЧАННЯ РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ 10 ВЕРЕСНЯ.

АДРЕСА СЕМІНАРІЇ:

вул. Сосновського, 65-в, м. Коростень, Житомирська обл., Україна, 11509

Тел. (096)7354065; (096)1046402; (050)0577184

e-mail: korostenbc@i.ua

Веб-сторінка: www.korosten-bc.org.ua

№ 6 (165)

Виходить щомісяця

червень 2018 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк;

оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»

Обсяг — 1,86 умовного

друкованого аркуша.

Тираж — 15000 примірників.

Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726